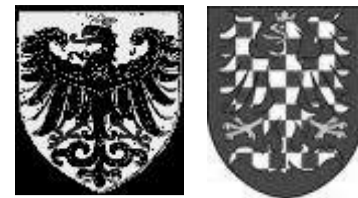

NOVINY

Volume 6 Issue 010 (700)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

4. V. – 17.V. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 4 května
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Politici a ostatní mentálně nadřazení nám občas se snaží vysvětlit věci „nad kterými rozum zůstává stát. Dáma nám vysvětluje, že pokud přebalujeme měsíční miminko, měli bychom mít od něj souhlas k přebalení. Jiní nám vysvětlují, že sérioví vrah či terorista je člověk s lidskými právy nebo že pedofil je jedinec, který vlastně má opravdu rád děti.

Muslim nám vysvětluje, že má právo nepracovat a být živěn a hýčkán nevěřícími, a občan to bohužel nezmění - jen čumí.

Střílel bychom si pomáhat.

Jak se demokracie mění v soudokracii

Benjamin Kuras 2026
Nezávislost soudnictví jako ikona, pilíř, ochránce a garant demokracie se začíná drobit. Se špetičkou sarkasmu můžeme pozorovat, jak jsou soudci čím dál nezávislejší na demokracii jako na politickém systému a čím dál závislejší na ideologii, která demokracii podřívá a na organizacích, které ji propagují. Bylo tomu tak v každé staré diktatuře, a je to znamení hrozícího příchodu diktatury nové. Kdysi to bývaly ideologie fašismu a komunismu, dnes je to mix woke-progresivismu s islámem, pro nějž francouzština vymyslela název „islamo-gauchisme“ čili islamolevičáctví. Soudní diskvalifikace demokraticky zvolených politiků a rušení parlamentem schválených rozhodnutí se stávají v Evropě téměř rutinou. U politiků jen tak namátkou: Rumunsko zvolilo „chybného“ prezidenta. Marine LePen je po všech odvoláních i nejvyšším francouzským soudem diskvalifikovaná z voleb a obžalovaná z něčeho, co běžně prochází jiným politikům. Opakovaně, i když zatím neúspěšně, se německé soudy snaží diskvalifikovat u voličů čím dál úspěšnější stranu AfD. Matteo Salvini si ve funkci italského ministra vnitra zažil trestní žalobu za zcela zákonný zákaz nezákonného vylodění jedné konkrétní várky ilegálních imigrantů. U nás je to zatím v plenkách, ale nedáme-li si pozor, zaplaví nás to jakbysmet. Jako varování si možná ještě vzpomeneme na politickou

likvidaci ministryně Parkanové, perzekvované pomalým soudnictvím, které až po nějakých deseti letech vyneslo konečný rozsudek nevinu. Podobně se vleče soudní handrkování o vinu či nevinu Andreje Babiše a málem že neznemožňuje sestavení funkceschopné vlády vítězů voleb. „Máme demokracii a o vině rozhodnou soudy,“ skandují jedni politici, podávající žaloby na druhé, už předem přesvědčení o jejich vině, už jen proto, že žalovaní jsou přece „populisté a extrémisté“.

Jak moc se můžeme poučit od nezávisle rozhodujících nezávislých soudů ve starších a zkušenějších demokraciích západní části Západu (jehož my jsme pořád ta východní část)? Zde posbírané střípky jsou jen špičkou ledovce (chcete-li v jedné větě hned dvě klišé). Proč se voleným politikům v takové třeba Velké Británii nedaří řešit migrační záplavu postupy schválenými parlamentem – jako například transfer ilegálů do Rwandy, už s Rwandou dohodnutý a Rwandě předem zaplacený, nebo deportace „člunových náplavců“, o trestání jejich organizátorů nemluvě? Jednoduše proto, že to znemožňují soudci napájení ideologií multikulti-woke a napojení na organizace tuto ideologii propagující a provozující. Letos v říjnu odhalil britský parlament jedno z takových propojení v počtu už potvrzených nejméně 35 soudců řízených proimigračními aktivistickými spolky zvanými „Asylum Support Appeals Project“ a „Bail for Immigration Detainees“. Tyto právnícké spolky si vydělávají na slušné živobytí ze státní pokladny tím, že hájí právo ilegálních imigrantů, včetně pachatelů trestných činů, na asyl do nejzazší možné odvolací instance. Procesy trvají několik let, během nichž „azylanti“ pobírají státní podporu a právníci slušné honoráře. Konzervativní poslanec a stínový ministr vnitra to pojmenoval „skrytá síť aktivistických soudců podvracející nezávislost soudnictví, v němž se tak zabydluje hluboká hniloba“.

Podobná partička právníků francouzských se rovnou povýšila na soud zvaný „Cour nationale du droit d'asile“ (zkratkou CNDA), čili státní soud pro azylová práva. Ten letos v červenci vydal výnos, že k už nespočetným zemím, jejichž uprchlíci mají automatické právo na francouzský asyl, patří Gaza. Tedy všichni Gazané. Tedy potažmo i kompletní armáda Hamásu, která by mohla takto za nadšeného právníckého vítání jít dobývat

Francii. A připomeňme si, že jakmile budou jednou ve Francii, budou moci volně okupovat celý Schengen. Včetně nás, na naši útratu.

Nad tím vším se nad celou Evropou vznáší velitelská parta soudců zvaná „Evropský soud lidských práv“ (EUCHR). Ten zase letos vyhlásil, že žádní imigranti nemohou být vydáváni do třetích zemí, neboť žádná z nich nesplňuje kritéria bezpečí. Tím splácl pokličku na (například) italský plán přesouvat ilegální žadatele o azyl do Albánie po dobu prověřování jejich azylových práv, jak předtím Británie plánovala s Rwandou.

A ještě nad tím září samou spravedlností soudcovská úderka zvaná Mezinárodní kriminální soud ICC, která odsoudila Benjamina Netanyhua za válečné zločiny, a teď stíhá Viktora Orbána za maření spravedlnosti tím, že Netanyhua nezatkl, když ho pozval na přátelskou návštěvu do Budapešti. Vedle nich se v malém Lucembursku krčí, výlučně pro členy privilegovaného klubu zvaného Evropská unie, malý soudíček, s pouhými pěti tisíci zaměstnanci, zvaný „Soudní dvůr EU“. Jeho úlohou je (informuje jeho web) „zajišťovat dodržování unijních právních předpisů orgány EU i členskými státy na zásadách právního státu a zaručovat, aby každý občan EU požívat naprosto stejné právní ochrany podle unijního práva“.

Samotná Evropská unie je široká síť právníků pilně pracujících v desítkách specializovaných direktorátů na vytváření onoho geniálního snad už milionstránkového díla, jímž je eurounijní právo, srozumitelné jen právníkům. Cynikům pomalu dochází, že EU vytvořili právníci pro právníky s hlavním cílem zajistit co nejvíce pracovních míst právníkům, a všechno ostatní, co EU dělá, slouží tomuto účelu.

To vše (a další podobné nadstátní instituce) je placeno z našich daní. A když si soudy potřebují přilepšit, EU soud napaří nějakou pokutu, v podstatě za cokoli, Muskovi, Zuckerbergovi nebo Maďarsku. Kdysi v právním povědomí běžného Evropana panoval mýtus, že v demokracii jsou soudcové vybírání podle nějaké spolehlivé šablony potvrzující jejich morální vyspělost, neomylný kompas dobra versus zla, a smysl pro spravedlnost na úrovni krále Šalamouna a biblického přísloví „spravedlnost, spravedlnost prosazuj“.

Jaký smysl pro spravedlnost dnešní evropští soudci mají, ilustruje několik nedávných rozsudků – a opět jen

špičička ledovce.

Vídeň: Deset mladíků (čirou náhodou muslimů) obžalovaných z gangového znásilnění dvanáctileté holčičky, zproštěno viny i přes videozáznam celou akci potvrzující. Proto prý, že „holčička vypadala starší než 12,“ že „sexuální styk se jevil souhlasný“, a že „viníci vyslovili politování“.

Hamburg: Devět mladíků (čirou náhodou muslimů) obžalovaných z několikahodinového gangového znásilňování patnáctileté dívky, odsouzeno kromě jednoho jen k podmínce. Zato dva dny vězení utržila dvacetiletá paní za trestný čin označení násilníků za „hnusné prasáky“. Uvedeno do kontextu 800 zaznamenaných gangových znásilnění v Německu ročně.

Berlín: Populární komik Sven Liebich odsouzen k 18 měsícům vězení za trestný čin „vyzývání k násilí“, jehož se dopustil tím, že ve svém podcastu představil baseballovou pátku s nápisem „pomůcka pro deportaci“.

Malaga: Páter Custido Ballester obžalován z trestného činu podněcování nenávisli, za článek nadepsaný „Radikální islám chce zničit křesťanskou civilizaci a zlikvidovat Západ“. Prokuratura žádala tříletý trest vězení.

Lyon: Sedmadvacetiletý Francouz odsouzen k jednomu roku vězení za pálení Koránu, ve sníženém odvolacím rozsudku beroucím v úvahu lékařsky dosvědčenou psychickou poruchu.

Londýn: Iráčan Mohammed Ali Nareman zatčený za pašeráctví ilegálních imigrantů, na němž vydělal slušný kapitál, zproštěn viny bez souzení, neboť přelíčení by aktivovalo jeho posttraumatickou stresovou poruchu.

Londýn: Advokáti apelují za nevydání jistého Abdula Ahmadaie zpět do Francie, odkud utekl po odsouzení za znásilnění 14leté dívky. Důvodem k jeho nevydání má být článek 3 Evropské konvence o lidských právech, chránící uprchlíky před „mučením a nelidským nebo degradujícím zacházením“, neboť „existuje skutečné riziko, že by ve Francii mohl být vězněn v prostoru menším než 3 metry čtverečné“. Stoke-on-Trent: Domorodý Brit Nathan Poole odsouzen ke dvěma a půl rokům vězení za skandování islamofobního hesla „Who the fuck is Allah“.

Nezávislá spravedlnost jako řemen. V lepším případě morální kompas notně porouchaný. V horším případě morální perverze. V nejhorším civilizační kolaps. A že nějaký Šalamoun? Kdo? Co? Kdy?

Pondělí 4. května

Fico a Zelenskyj se pozvali k návštěvě
Americký kontingent v Německu klesne o 5000 vojáků
Polský premiér Tusk varuje před hrozbou rozpadu aliance
USA zpřísnily sankce proti Kubě
Babiš se potkal se Zelenským
Ministr zahraničí Macinka urazil v televizi prezidenta
Plzeňských Slavností svobody si užívají dva století američtí veteráni
A V Českém Švýcarsku opět hoří lesy
U nás slunečné svátky, neděle dokonce byla teplá

Úterý 5. května

Americký ministr Hegseth trvá, že je příměří a „Hormuz je něco jiného“
A Velryba Timmy nejspíš uhynula
Europoslanec Zdechovský posílá Evropsko komisi vyšetřovat dotace na Slovensku
Macron odsoudil Trumpova cla na evropská auta
Hnutí Duha žaluje Turka pro pomluvu
V Praze byla demonstrace na podporu ČT
Ministr Klempíř jednal s odbory ČT a ČRo
Premiér Babiš jednal s finským prezidentem Stubbem
U nás celkem hezky, trochu dusno, večer se schyluje k dešti

Středa 6. května

USA napadly letecky iránský tanker
Francie vysílá letadlovou loď do Ománského zálivu
Rusko otevřelo na benátském Bienále pavilon
Příměří na Ukrajině Rusko nedodrží
Opozice zablokovala jednání sněmovny
Sjezd landsmanšaftu se v Brně konat bude
Advokátní komora řeší Blažka kvůli bitcoinům
V Plzni skončily Dny svobody
U nás krásný den s občasnými přehrávkami

Čtvrtek 7. května

Francie udělila generálu Řehkovi Národní řád za zásluhu
Alternativa pro Německo je podle průzkumu nejsilnější strana v Německu
A V Británii se konají místní volby
Z lodí zamořené smrtelným hantavirem zmizelo třicet lidí
A Ministr Macinka se v Berlíně setká s ministrem zahraničí Wadepulem
Prezident Pavel dal najevo, že na summit NATO v každém případě pojede
A šichni tři obvinění v bitcoinové aféře se proti obvinění ohradili
Ministryně Mrázová oznámila, že agentura pro sociální začleňování nesloužila potřebným
U nás proměnlivé počasí, večer dešť

Pátek 8. května

Podle Trumpa se chystá třídní příměří na Ukrajině
Premiér Fico je v Moskvě
Labouristé utrpěli v anglických místních volbách porážku
Banda v Německu přepadla banku, rukojmím se nic nestalo, pachatelé prchli
A Setkání Babiše s prezidentem o cestě do Ankary nedopadlo
Oslavy konce války vrcholily pietou v Praze na Vítkově
Zúna se chystá na setkání s prezidentem
Někdo narušil provoz letiště v Ruzyni dronem
U nás převážně zataženo, občas hezké počasí

Víkend 9. – 10. května

V Putin chce Schrödera jako prostředníka
Írán odpověděl na americký návrh konce války
Loď zasažená hantavirem je na Kanárských ostrovech
Počítání hlasů komunálních voleb v Anglii potvrzují porážku labouristů
A Na různých místech republiky se připomínal konec světové války
Derby Sparta Slavia skončilo výtržnostmi
Macinka vysvětluje pomstu Hradu tak, že to není pomsta Hradu
A Agentura Kantar spočítala Motoristům 5 %, nadále vede ANO, před Stan a ODS
U nás krásné slunečné počasí

Pondělí 11. května

Bavorský premiér Söder přijede do Brna
Starmer chce sblížit Británii s Unii
Kallasová odmítla Schrödera jako prostředníka jednání s Ruskem
A Trump se chystá na návštěvu Číny
Tripartita se po jednání neshodla, zaměstnavatelé nesouhlasí se zastropováním
Okamura vnutil sněmovně další jednání o sjezdu sudetských Němců v Brně
A Jakub Landovský se stal zmocněncem pro závazky vůči NATO
Vláda jedná o půjčce SAFE na posílení obrany
U nás střídavé počasí, převážně hezky, někdy sprchlo

Úterý 12. května

Francie uzavřela vyšetřování Babiše, výsledek není znám
a Putinův mluvčí Peskov hovoří o možném konci války
Evropská komise řeší přístup dětí k sociálním sítím
Trump zvažuje připojení Venezuely k USA
MO hlásí výdaj na obranu ve výši 2,01 pct. HDP

Ministr zdravotnictví Vojtěch chce více zdravotních sester z ciziny
A Prezident Pavel a premiér Babiš se shodli na nominacích velvyslanců
Sněmovní výbor jednal o Turkově výroku o „parazitech na ministerstvech“
U nás se dešť střídá s krátkými návštěvami sluníčka

Středa 13. května

Slovensko dočasně uzavřelo přechody na Ukrajinu
Na další lodi se objevil hantavirus, zemřel jeden člověk, loď trčí v Bordeaux
A Německý ministr vnitra chce přijet do Brna na sjezd landsmanšaftu
Na filipínském senátu se střídalo
Z Baziliky svatého Vavřince a svatě Zdislavy v Jablonném v Podještědí byla včera během mše ukradena lebka svatě Zdislavy ze 12. století.
Sněmovna nedokončila jednání o rozpočtových zákonech
A Ministr Macinka jmenoval tým poradců
Deset lidí lítá v kauze Vojenské nemocnice v Praze
U nás chladno, vítr, občas sluníčko

Čtvrtek 14. května

Slovensko odsuzuje úder na Ukrajinu a povolilo další dodávky munice
A Poslankyně AfD chce, aby Česko „uznalo bezpráví“ na sudetských Němcích
Rusko navázalo partnerství s Tálíbanem
Si přijal v Pekingu Trumpa
Sněmovna žádá zrušení sjezdu sudetských Němců v Brně
A Česko vydá státní dluhopisy
Vlasta /Parkanová neuspěla u soudu kvůli svému nezákonnému stíhání
Policie marně pátrá po ukradené lebce svatě Zdislavy
U nás zataženo a vítr, docela chladno kolem 10°C

Pátek 15. května

Banka NOVINÁM zrušila účet, tak a co teď!????
Příměří mezi Izraelem a Libanem bude prodlouženo o 45 dnů
A Summit BRICS skončil neshodou ke krizi na Blízkém východu
Česko v rámci Rady Evropy souhlasí se zřízením tribunálu pro ruské zločiny
A Německý kancléř Merz telefonoval s Trumpem, chtějí jednat s Íránem
Policie nalezla ukradenou lebku svatě Zdislavy, podezřelý zadržen
Sněmovna schválila novelu rozpočtových zákonů
Opozice napadne novelu zákona o rozpočtu u Ústavního soudu
A 93,3 procent devátáků uspělo v přijímacích na střední školu
U nás vcelku vlídné jarní počasí, převážně pod mrakem

Víkend 16. května – 17. května

Trump hrozí Íránu zničením
Potvrđilo se, že velryba Timmy zahynula
Soutěž Eurovize vyhrálo Bulharsko
V pátek při vzdušném úderu v Pásmu Gazy zabili Izzadína Haddáda, šéfa ozbrojeného křídla Hamásu
Kateřina Konečná končí ve vedení komunistické strany
Lebka sv. Zdislavy je z betonu venku
V krajských městech byly demonstrace na podporu ČT a ČRo
A Pražský festival Svět knihy zaznamenal rekordní počet návštěvníků
U nás sobota proměnlivá, neděle slunečná

2026
23. Mája 17:00
MAJÁLES
Host' večera:
KAROL CSINO spieva s KAROLA DUCHOŇA
Rezervácia stolov:
0416 272 587
Slovenská Hala, 30 Vaughan St, Lidcombe

Inzeráty v Británii nabízí bydlení „pouze pro muslimy“,

Podle šetření britského deníku The Telegraph dochází v Londýně a jeho okolí běžně k praxi, kterou označuje za diskriminační inzerci nájemního bydlení. Pronajímatelé zde podle zjištění otevřeně nabízejí byty pouze vybraným náboženským či etnickým skupinám, čímž porušují platnou legislativu zákon o rovnosti z roku 2010. Některé inzeráty jdou ještě dál a specifikují například pohlaví či jazyk uchazečů. Pozornost vzbudila jedna z realitních společností, která podle deníku zveřejnila desítky podobně formulovaných nabídek. Ty zahrnovaly například sdělení „preferován muslimský chlapec“ nebo „pokoj dostupný pro muslimy“. Diskriminační praxe se přitom netýká pouze muslimské komunity. Některé inzeráty uvádějí i požadavky „pouze pro hinduisty“, případně cílí na konkrétní regionální či jazykové skupiny. Nikdo si netroufne aplikovat zákon o rovnosti z roku 2010 a zažalovat pronajímatele.

Komáří válka

iDnes 05 05 26 Američany zřejmě čeká v Hormuzském průlivu střetnutí s iránským námořnictvem, které už bylo dávno potopeno. Jenže Írán má dvě: na sto padesát velkých lodí, jejichž vraky už leží na dně od Perského zálivu po Srí Lanku, a komáry. Teď možná uvidíme, jak vypadá asymetrická válka na moři. Komáří válka. Komáři jsou stovky a prý i tisíce superrychlých člunů vyzbrojených jako miniaturní válečná loď, jenže se pohybují jako blesk a nejsou vidět. Umělohmotné plavidlo, jen skořápka za pár tisíc dolarů, je teoreticky schopno ohrozit válečné lodě s pancéřováním za 2,5 miliardy dolarů.

Honza Řecký - 6.5.26 - Už jsem chtěl Facebook zavřít, ale protože dobrých zpráv není nikdy dost, ještě něco zveřejním. Asi víte, že před dvěma dny v Barceloně - podle španělského komunistického premiéra Sáncheze - v jednom z nejbezpečnějších měst světa - marocký přistěhovalec ubodal 16letou dívku. Za výkřiků „Alláhu Akbar“ do ní 36 udeřil nožem a pak jí podřízl hrdlo. Všichni jsme si xenofobně mysleli, že se jednalo o útok fanatického muslima, ale dnes španělské úřady zveřejnily, že má Maročan psychické problémy. Přistěhovalec nebude souzen a skončí v psychiatrické léčebně. Spravedlnost opět zvítězila.

Mezi těmi hrůzami si dáme i nějaké pozitivní zprávy:

Estibaliz Kortazar. Španělská levicová intersekcí feministická aktivistka. Jako správná soudružka si vzala domů afrického migranta. Ten ji na oplátku začal urážet, bít a sexuálně napadat, a nakonec ji vykopnul z baráku a vyměnil zámky. Policie? Bez soudního příkazu nic nemohou. Monitorují ji, aby náhodou chudáčkovi neudělala něco nenávistného či násilného. Do dnešního dne spí u příbuzných, navštěvuje psychiatra, spisuje petice, a stále platí účty za ten dům. A jsem přesvědčen, že ani trochu nezměnila svůj názor na migraci a volí stále krajní levici. Zdroj: <https://derechadiario.com.ar/us/argentina/spanish-woman-fled-her-home-out-of-fear-after-sheltering-illegal-maghrebi-immigrant>

Nevieme si predstaviť žiť niekde inde, tvrdia dnes svorne traja židovskí šráci zo starej Bratislavy

Andrea Kleine

S bratmi Pavlom (1939) a Petrom Smékalom (1937) a ich blízkym kamarátom Pavlom Kučerom (1938) sme strávili hodiny rozhovormi, počas ktorých s nadšením spomínali na svoje detstvo v uliciach bratislavského Starého Mesta. Rozprávali o bývalých kamarátoch, príhodách a dobrodružstvách, ako aj o oslobodení Bratislavy 4. apríla 1945.

Ustavične sa prerušovali, dopĺňali, skákali si do reči a predovšetkým sa neustále smiali. Všetci si pamätajú až neuveriteľné detaily. Aj keď sa cesty blízkych kamarátov na dlhé roky rozdelili, pri pohľade na nich vidieť, že ich dodnes spája hlboké priateľstvo a spolupatričnosť. Delia sa spoločne o to, čo je im najmilšie – o lásku k svojmu mestu. Nie je to však len radostné rozprávanie; všetkých troch zasiahli tragické udalosti 20. storočia a navždy poznačili ich životy.

Vy ste, Peter a Palo, rodení Prešpuráci. Kde sa narodili vaši rodičia?

Peter S.:

Otec bol z Olomouca, prišiel do Bratislavy ako stavbár a tu spoznal našu mamu Violu, ktorá prišla z Nového Mesta nad Váhom. Narodila sa v roku 1903. To bola dedina, ako hovorievala, a ona musela žiť v meste, bola klobučníčkou. Rodičia sa spoznali v autobuse alebo na lodi. Otec pustil mamu sadnúť, lebo bolo plno, a tak sa to začalo. Mama sa vyučila v Budapešti a v Bratislave, mala kontakty aj s klobučníčkami vo Viedni. Jej susedky a kamarátky hovorievali, že ma pošle do Paríža, aby som sa aj ja vyučil za klobučníka (*smiech*). Starých rodičov z matkinej strany sme nepoznali. Bola z ôsmich detí, len tri prežili holokaust. Elza néni bývala po vojne u nás a v roku 1947 emigrovala do Austrálie. Dezidér – Dežo báči žil vo Francúzsku, kam odišiel už pred vojnou. Ale chodieval k nám do Bratislavy na návštevu.

Palo S.:

Nemáš úplne pravdu, otec bol Čech, ale do Bratislavy prišiel z Budapešti, kde sa narodil v roku 1904 a kde žil so svojimi rodičmi a s bratom. Chodil do maďarských škôl. Keď mal asi 15 rokov, rodina sa presťahovala na Slovensko. Jeho brat, Tonči báči, ostal v Budapešti. Musím poznamenať, že otec nevedel poriadne písať ani jednou rečou...

Peter S.:

... ale ani hovoriť. (*smiech*)

Palo S.:

Tu v Bratislave chodil na nejakú staviteľskú školu – nebol inžinier. Pracoval v Bratislave ako projektant a statik. Rodičia bývali najprv na Riečnej ulici v jednoizbovom byte. Chceli sa presťahovať do väčšieho bytu a otec dal mame na výber: jednou možnosťou bol byt s terasou na Hviezdoslavovom námestí a druhou byt na Panskej, vtedy Dlhej, neskôr Nálepckovej a opäť Panskej (*smiech*). Otec tu projektoval domy. Mama si vybrala byt na Panskej, lebo jej prekážala električka, ktorá vtedy jazdila cez Hviezdoslavovo námestie. Investormi boli luteráni. Na Panskej vtedy stáli staršie secesné domy prislúchajúce dobe, ale náš dom bol funkcionalistický. Pýtal som sa otca: „Prečo nebola stavba prispôsobená štýlu ulice?“ Jeho odpoveď som si dodnes zapamätal: „Vieš, synak, musíš vždy žiť v tej dobe a bojovať za to, čo momentálne je. Nie čo bolo. Musíš mať toľko odvahy a musíš zniesť kritiku, že je to síce iné, ale zodpovedá to dobe, v akej žiješ. Ja som to projektoval tak, v akej dobe som žil, a nie v tej dobe, v ktorej žili ostatní.“ A mal pravdu. Až neskôr sme si uvedomili, že väčšinou

v tom dome bývali Židia. Dom mal dvor a náš starý otec býval na prízemí.

Peter S.:

Mama neskôr robila cirkus, že byt je na druhom poschodí bez výťahu. Keď bola mladá, neprekázalo jej to. Na každom poschodí boli dva byty. Osem bytov celkovo.

Peter S.:

Otec nikdy nemal auto, nechcel ho. Ale náš sused Jožko Kohút, Jóži báči, ma brával autom okúpať sa do malého Dunaja a to bolo to najkrajšie. Otec a mama sa o tom nesmeli dozvedieť, lebo sa báli, aby som sa neutopil. Aj on s manželkou boli Židia. On obchodoval s benzínom, ten potreboval každý, aj Nemci. Počas vojny sa mohol voľne pohybovať. To nemohol hocikto. Auto mu potom vzali Rusi.

Kde pracovali rodičia?

Peter S.:

Mamin salón Violette bol vo funkcionalistickom dome, kde bol neskôr mliečny bar (*roh Gorkého ulice a Rybárskej brány, dnes je na prízemí domu prevádzka McDonalds – pozn. aut.*). Salón bol dosť veľký, výklad zaberá priečelie smerom k SND.

Otec mal projekčnú kanceláriu na Laurinskej ulici oproti dnešnej budove DPOH. Boli to tri miestnosti na prvom poschodí. Chodili sme tam za ním ako deti. Museli sme, aby nás mal pod kontrolou. Ja som niekedy nešiel ani do školy. Túlili sme sa po Bratislave.

Vy ste sa, pán Kučera, v Bratislave nenarodili. Za akých okolností ste prišli do hlavného mesta?

Pavel K.:

Do Bratislavy sme prišli s rodičmi v roku 1942. Vtedy sa začali deportácie Židov a nás zobrali do koncentračného tábora v Žiline. Môj otec bol v tom čase správcom liehovaru v Borčiciach (*obec v Trenčianskom kraji – pozn. aut.*), kde som sa aj narodil. Mal na starosti celý chod liehovaru, v podstate bol ťažko nahraditeľný. Preto sa maminmu bratovi Karolovi podarilo pre otca vybaviť výnimku pre hospodársky dôležitého Žida, ktorá kryla aj rodinu. Borčický liehovar existuje a prosperuje dodnes. Keď nás pustili zo Žiliny, povedal strýko mame: „Lydka, vy tu ostať nemôžete, lebo náčelník Hlinkovej gardy Repa urobí všetko pre to, aby vás dostal do Osvienčimu.“ Na jeho popud sme sa presťahovali do Bratislavy. Môj dedko bol mäsiar a poznal tu istého pána Stachu, ktorý bol obchodníkom s kožou. Napísal mu list, či by nám nenašiel ubytovanie. A on nám ponúkol ubytovanie vo svojom dome na Zelenej ulici 8. V minulosti sa tá ulica volala aj Grünstüblgasse alebo Zöldsobaház utca. Pán Stacha bol pôvodom Moravák. Veľmi slušne sa o nás staral, vedel o všetkom, čo je vo veci. Otec začal pracovať ako stavebný robotník na stavbe pri Novej Dobe.

Situácia sa však zmenila po potlačení Slovenského národného povstania, keď všetky výnimky prestali platiť a na jeseň roku 1944 prišla druhá vlna deportácií.

Pavel K.:

Keď to vypuklo na Slovensku, matka pána Stachu sa pobrala do Moravskej Ostravy a dala na svoju izbu zámok. Dvere do nej boli presklené. Tu nás pán Stacha schovával v prípade nebezpečia. Vybral sklá vo dverách a potom ich vždy vložil späť. Ale netrvalo dlho a zobrali nás. 14. októbra 1944 večer prišli po nás ako na hotovú vec, lebo nás udali. Neočakávali sme to. Otec bol ten večer u nás. Ukryval sa na Zamočnickej ulici, ale večer nás chodieval navštevovať. Vtedy ho vyzdvihol pán Stacha, ktorý nosil veľký kožený kabát a vyzeral ako gardista, a zase ho odprevadil späť na Zamočnicku. Do Bratislavy sa z Bolešova presťahovali aj mamini rodičia a brat jej otca s manželkou, ktorí bývali na dnešnom Námestí SNP.

Boli už starší a nemali deti. Prežili tu celú vojnu, nezobrali ich. Nemali židovské meno, nikto nevedel, že sú Židia. K nim chodieval často prespávať môj brat. Tiež sa volali Kučerovci, moja mama bola za slobodna Kučerová. Keď nás zobrali, bol môj brat u nich. Mal už 16 rokov a strýco rozhodol, že by sa mal vrátiť do Borčíc, kde ho až do konca vojny skrývali manželka Martiškovci, naši rodinní priatelia. On bol záhradníkom v kaštieli. Časom k nim nastáhovali nemeckého dôstojníka, ktorý býval v prednej izbe a môj brat v zadnej. Viete si predstaviť tie nervy? Ten Nemec vedel, že tam niekto je, a nič neurobil. Pani Martiškovej povedal: „Kde nie je žalobcu, nie je ani sudcu.“ Martiškovcov sme až do ich smrti často navštevovali, dodnes pravidelne chodievam do Borčíc na cintorín. Štát Izrael im udelil ocenenie Spravodliví medzi národmi.

Čo nasledovalo po tom, ako vás s rodičmi chytili v dome na Zelenej? Ako sa vám nakoniec podarilo prežiť vojnu?

Pavel K.:

Gardisti prišli neskoro večer, už som bol v posteli. Vykrikovali, že ak nebudeme do desiatich minút hotoví, budú strieľať a oháňali sa s pištoľami v ruke. Najprv nás odvliekli aj s pánom Stachom na Vlčkovu ulicu, kde sídlili Pohotovostné oddiely Hlinkovej gardy a vypočúvali nás. Otca aj pána Stachu zbili za to, že ukrýval Židov. S rodičmi nás potom zobrali do Serede a o krátky čas nás s mamou deportovali do koncentračného tábora Bergen-Belsen. Na prelome októbra a novembra to bol prvý transport, ktorý nešiel do Osvienčimu. Otca, ktorý bol v tom istom vlaku, som videl poslednýkrát, keď nám kýval z dobytčiacu. Dostal sa do Buchenwaldu. Zomrel týždeň pred oslobodením na otravu krvi. Poctiví Nemci všetko presne zapisovali, dozvedel som sa to až po revolúcii.

Po oslobodení nás z tábora premiestnili do bývalých vojenských nemeckých kasární pri Bergene. Prevažali tam postupne preživších z jednotlivých barakov. My sme s mamou prišli na rad 1. mája, v deň mojich narodenín. Prázdne baraky potom plameňometmi zapálili. Bol v nich hmyz, ploštice, myši, potkany. Prekonal som hádam všetky možné choroby, napríklad záškrt, šarlach, zápal pľúc, osýpky a nakoniec aj škrvnitý týfus. Lieky však neboli. Mame sa raz podarilo vymeniť naše denné dávky chleba za dve tabletky proti dyzentérii, čím mi asi zachránila život. Keď nás oslobodili, mal som desať kilogramov a postupne sme sa pod starostlivosťou anglických vojenských lekárov dávali do poriadku. Ja som bol už zdravý, no moja mama nie. Po oslobodení prekonala ešte maláriu. Dlhú sa uzdravovala. Do Prahy sme sa preto dostali až 7. júla 1945, po pár dňoch sme prešli karanténou stanicou a odtiaľ už domov do Bratislavy.

Ako postihli tieto udalosti rodinu Smékalovcov?

Palo S.:

Otec sa bál, aby nás nevysídli, keďže on bol Čech, a mama sa bála, lebo bola Židovka. Vôbec nevieme, či bol mamin obchod arizovaný a či úrady vedeli, že je Židovka. Rodičia kúpili v Slávičom údolí pozemok, na ktorom otec postavil dvojizbový domček. Môže to vyzeráť trochu naivne, ale niekoľko rokov sme sa tu schovávali mimo Bratislavy, aby sme neboli v centre pozornosti. Bolo to ako na dedine, stáli tam len tri či štyri domčeky.

Peter S.:

Bývali sme na Panskej na druhom poschodí, vo dvore býval starý otec so starou mamou. Najprv nebol najväčší problém to, že mama je Židovka,

Dal jen pre predplatiteľov.

Poprava Saddáma Husajna

„To je vaše mužství?“, vysmál se katům do očí. Poprava Saddáma Husajna se před 19 lety zvrhla v chaos

Patr Vysloužil – kronika.cz

Je to přesně 20 let od chvíle, kdy se v bagdáckých kasárnách Camp Justice uzavřela jedna z nejtemnějších kapitol moderních dějin Blízkého východu. Ráno 30. prosince 2006, v den muslimského svátku Íd al-adhá, vystoupal k šibenici svržený irácký diktátor Saddám Husajn. Místo důstojného výkonu spravedlnosti se svět stal svědkem chaotické scény plné urážek, sektářské nenávisti a amatérského videa, které navždy změnilo vnímání této historické události. Poslední ráno „rezníka z Bagdádu“

Dozorci ho vzbudili ještě před svítáním. Saddám Husajn odmítl poslední jídlo, ale požádal o svůj korán, který chtěl předat příteli. Na sobě měl černý kabát, který ho měl chránit před chladem irácké zimy, ale také před tím, aby se třásl zimou. Nechtěl, aby si jeho nepřátelé mysleli, že se třese strachem. Do popravčí místnosti vstoupil s pouty na rukou a nohou, ale s hlavou vztyčenou. Odmítl si nechat nasadit černou kápi. Chtěl se podívat smrti přímo do očí a vidět tváře svých katů.

Atmosféra v malé místnosti s kovovým schodištěm byla dusná. Nebyli zde jen oficiální zástupci soudu a vlády, ale také maskovaní muži z šíitských milic, kteří se nemohli dočkat konce svého úhlavního nepřítele. Bývalý poradce pro národní bezpečnost Muvaffak Rubatí, který byl u popravky přítomen, později popsal Saddámovo chování velmi detailně. Očekával zlomeného starce, ale realita byla jiná.

„Zločinec? Pravda je taková, že jsem na něm neviděl žádný strach,“ řekl Rubatí v rozhovoru pro agenturu AFP. „Byl velmi klidný a smířený. Čekal jsem, že bude litovat, že bude prosit o odpuštění, nebo že se zhroutl, ale nic z toho se nestalo.“

Moqtada! Moqtada!

To, co mělo být formálním aktem státní moci, se rychle zvrhlo v pouliční vyřizování účtů. Jakmile Husajn vystoupal na pódium a kat mu kolem krku omotal tlusté konopné lano, začali přítomní v místnosti skandovat jména šíitských duchovních. Prostorem se neslo hlasité volání: „Moqtada! Moqtada! Moqtada!“ Odkazovali tím na radikálního duchovního Moqtada as-Sadra, jehož otec byl za Saddámovy vlády zavražděn.

Diktátor se na šibenici ušklíbl. Pohrdavě se podíval na muže pod sebou a pronesl svá poslední slova, která nebyla modlitbou, ale výsměchem. „To je vaše mužství? Takhle se chovají muži?“, zeptal se sarkasticky svých katů. V tu chvíli se ukázalo, že i s oprátkou na krku si zachoval svou aroganci až do posledního dechu. Soudce Munír Haddád, který na průběh dohlížel, později potvrdil, že se Husajn nenechal rozhodit.

„Byl normální a pod kontrolou. Věděl, že zemře, a přijal to,“ uvedl Haddád pro britskou BBC.

Pád do tmy a uniklé video

Oficiální verze popravky měla být rychlá a profesionální. Vše ale změnil mobilní telefon jednoho z dozorců. Video, které se jen pár hodin po exekuci objevilo na internetu, ukázalo syrovou realitu. Je na něm slyšet hluk, křik a následně hlasitý zvuk propadla. Husajn začal odříkávat islámské vyznání víry šahádu. Stihl říct pouze první část: „Není boha kromě Alláha a Mohamed je...“ V tu chvíli se podlaha otevřela.

Větu už nedokončil. Ozvalo se prasknutí vazu a tělo dopadlo dolů. Místností se okamžitě rozlehl jásot. Přítomní začali oslavovat, někteří tančili kolem visícího těla. Tato nahrávka způsobila mezinárodní skandál. Ukázala, že nová irácká vláda nedokázala zajistit důstojný průběh ani u tak zásadního aktu. Z popravky se stala msta jedné náboženské skupiny na druhé, což v následujících letech jen přililo olej do ohně sektářského násilí v zemi.

Tělo jako trofej

Po sejmutí z oprátky bylo tělo Saddáma Husajna zabaleno do bílého prostěradla a převezeno do sídla premiéra Núrího Málíkího. Tam bylo vystaveno jako trofej pro vládní představitele a jejich hosty. I devatenáct let poté zůstává tento den symbolem rozpolcenosti Iráku. Pro jedny to byl den spravedlnosti a úlevy po dekadách brutální tyranie. Pro druhé šlo o ponižující divadlo, které potvrdilo dominanci šiitů nad sunnity.

Saddám Husajn vládl Iráku železnou rukou téměř čtvrt století. Jeho konec byl rychlý, brutální a zbavený jakékoli piety. Historie si ho bude pamatovat jako tyrana, který zaplinoval vlastní obyvatelstvo. Poslední vteřiny jeho života však ukázaly i jinou tvář. Tvář muže, který odmítl projevit slabost i ve chvíli, kdy měl smrt doslova na jazyku.

Roztomilý stařík

Viktor Vladimirovič Vladimirov (v ruských zdrojích uváděn jako Viktor Michajlovič Vladimirov) vzbuzuje ve vás hrůzu? Asi ne. A přitom bylo období, kdy se tohoto muže bál každý důstojník KGB.

Operace LHERMITTE: Hon na „Krtky“

Archivy ukazují, že KGB měla speciální oddělení (tzv. Třinácté oddělení, později Oddělení V), které se specializovalo na „mokrý záležitost“ (mokryje dela) – tedy únosy a vraždy v zahraničí.

Proč to dělali?

Nešlo jen o pomstu. Byla to strategie odstrašení. Archivy potvrzují, že sovětské vedení věřilo, že pokud zrádce zemře i po 20 letech v exilu, vysílá to jasný vzkaz všem současným agentům: „Neexistuje místo, kde byste se schovali, a neexistuje čas, po kterém byste byli v bezpečí.“

V 60. letech 20. století měl na starosti Oddělení 13 a později V (V jako Vozmezdije – Odplata). Bylo to speciální oddělení KGB určené k likvidaci zrádců KGB. Někdy čekali celé roky než mohli vykonat rozsudek smrti.

Říkali mu oficiálně „Náčelník 13“

V letech 1960–1966, kdy velel 13. oddělení, byl v interní korespondenci často označován jednoduše svou funkcí. V KGB platila přísná hierarchie a náčelník takto citlivého oddělení byl v hlášeních pro Politbyro uváděn buď iniciálami, nebo jako „Soudruh Vladimirov“ s důrazem na jeho pozici. Transformace 13. oddělení na Oddělení V (V jako Vozmezdije – Odplata) v roce 1968 nebyla jen změnou názvu. Byla to přímá reakce na srpnové události v Československu a rostoucí napětí studené války. Pro Vladimirova to znamenalo posun od "pouhých" cílených vražd k přípravě na totální diverzní válku a proto byl převelen na jiné úkoly.

V roce 1968 došlo k zásadní reorganizaci. Kvůli sérii prozrazených operací a zběhnutí agentů (např. Bogdan Stašinskij) bylo Třinácté oddělení formálně rozpuštěno a jeho agenda byla převedena pod nově vytvořené Oddělení V (Vozmezdije).

Vladimirov byl v této době vyslán zpět do "terénu", konkrétně do Finska, kde se stal rezidentem. Moskva totiž potřebovala v Helsinkách někoho, kdo má zkušenosti s "aktivními opatřeními", aby zajistil, že Finsko zůstane v sovětské sféře vlivu i po ořesech způsobených invazí do Československa.

Vladimirov byl klasickým příkladem vysokého důstojníka KGB pracujícího pod diplomatickým krytím. KGB hodnost: Dosáhl hodnosti generálporučíka. Vladimirov strávil ve Finsku několik dekád (1955–1960, 1970–1971 a zejména 1977–1984). Stal se symbolem sovětského vlivu na finskou politiku. „Kotiryssä“ (Domácí Rus): Byl hlavním kontaktním bodem pro finské politiky. V Helsinkách se říkalo, že kdo chtěl v politice uspět (včetně prezidenta Urho Kekkonena), musel mít s Vladimirovem dobré vztahy.

Fešák

Příklad neznámého sovětského rozvědčíka, který již v mládí porážel německé agenty 17. února 1924 se v Rostově na Donu narodil sovětský rozvědčík Prvního hlavního úřadu (PGU) Státní bezpečnostního výboru SSSR (zahraniční rozvědka), účastník Velké vlastenecké války, hrdina Sovětského svazu, Gevork Andreevič Vartanyan.

V roce 1930 se s rodiči přestěhoval do Íránu, do města Tavríz a od roku 1936 do Teheránu. Jeho otec organizoval vlastní podnik a stal se majitelem cukrárny, zatímco spolupracoval se sovětskou rozvědkou.

Od února 1940 spojuje G.A. Vartanyan svůj osud také s rozvědkou. Pracoval jsem v Íránu po 40. léta. Během Velké vlastenecké války se aktivně podílel na odhalování četných německých agentů v Teheránu (celkem bylo identifikováno asi 400 německých agentů a jejich informátoři).

V roce 1943 skupina devatenáctiletého G.A. Vartanyana zmařila pokus o útok na vůdce "Velké trojky" - protihitlerovské koalice - I.V. Stalina, W. Churchilla a F.D. Roosevelta - během slavné Teheránské konference (28. listopadu - 1. prosince 1943) kterou plánovala rozvědka Hitlerova Německa. Jednu z nejtajnějších operací „Třetí říše“ zlikvidovala skupina chlapců vedená mladým sovětským rozvědčíkem. „Lehká kavalerie“ G.A. Vartanyana detekovala jednoho po druhém německé agenty, spojence a radisty na kolech.

Několik dní před setkáním vůdců „Velké trojky“ SSSR NKVD spolu s britskou rozvědkou Mi-6 zatklí v iránském hlavním městě Teheránu a čtyři stovky německých agentů ti ani nestihly zjistit, co se stalo.

Vartanyan musel pracovat i proti tehdejšímu spojencům SSSR - ve stejných letech fungovala v Teheránu britská tajná zpravodajská škola, která připravovala agenty na vyslání do Sovětského svazu.

Vartanyan získal důvěru britských špiónů a byl zapsán jako kadet do této špiónážní školy. Podařilo se mu identifikovat zbytek kadetů i část špiónů dříve vyslaných do SSSR. Krátce

na to po žádosti sovětských úřadů byli Angličané nuceni uzavřít svou zpravodajskou školu.

V roce 1943 byl zatčen a uvězněn na tři měsíce v iránské věznici, vyslýchán a zbit. Íránci se pokusili získat důkazy o Vartanyanově zapojení do smrti jednoho z informátorů německé zpravodajské služby předložených Íránu, jakož i údaje o Vartanyanově práci pro sovětskou rozvědku. Popřel všechna obvinění, byl propuštěn kvůli nedostatku důkazů.

V roce 1946 se oženil. Pro účely další práce pro rozvědku však manželé Vartanyanovi museli registrovat své manželství a třikrát uskutečnit svatby v různých zemích.

V roce 1951 G.A. Vartanyan a jeho žena opustili Írán, absolvovali Fakultu cizích jazyků Jerevanské univerzity. Manželé rozvědky byli vysláni do zahraničí, aby vykonávali zpravodajské úkoly zvláštního významu na linii První generální kanceláře Výboru státní bezpečnosti SSSR.

Během 35 let práce v zahraničí neměli ani jedno selhání, ani jeden agent nebo informátor, kterého naverbovali, nebyl odhalen. Z tohoto důvodu nebyly zveřejněny žádné podrobnosti o krytí a dokonce přesný seznam cizích jazyků, kterými hovořil G.A. Vartanyan. Je známo jen to, že uměl 8 cizích jazyků, z toho 5 - perfektně. Lze předpokládat, že hlavní dílo manželů Vartanyanů bylo zaměřeno na identifikaci plánů a informací o aktivitách států bloku NATO v Evropě.

Vyhláškou Prezidia Nejvyšší rady SSSR ("uzavřeno") ze dne 28. května 1984 byl plukovník Vartanyan Georgij Andrejevič udělen titul Hrdina Sovětského svazu.

V roce 1986 se manželé Vartanyanovi vrátili do své vlasti - do Sovětského svazu. Od roku 1992 je plukovník G.A. Vartanyan v záloze. Až do konce svých dnů pokračoval ve své práci poradce v Zahraniční zpravodajské službě Ruské federace a své zkušenosti využíval k přípravě budoucích nelegálních agentů na práci v zahraničí.

20. prosince 2000, v den 80. výročí Zahraniční zpravodajské služby Ruské federace, bylo odtajněno jméno G.A. Vartanyana. Hrdina Sovětského svazu G.A. Vartanyan je podle uznání renomovaných specialistů jedním ze stovek velkých rozvědků světa.

Žil jsem v Moskvě. Zemřel 10. ledna 2012. Pohřben na Troekurovském hřbitově v Moskvě.

„Je tohle ta moje země, v níž jsem se narodil?“

Můj tatínek díky tomu, že byl autorem několika divadelních her pro děti, byl ve Svazu spisovatelů. Dvakrát za rok se umělci scházeli na zámku v Dobříši. Tatínek nám vždy o prožitém víkendu mezi tehdejšími osobnostmi kulturní scény barvitě vyprávěl. Líčil, kdo se tam jak choval. Věřu, nebylo to vždy veselé vyprávění... Většina umělců lezla p.Švorcové a spol. hluboko do biskupa. Patolízalství mělo přé..Po tzv.Falešné revoluci, se tatínek nemohl dívat na televizi. Dělal se mu při tom špatně. Vystupovali tam ti samí, které v Dobříši potkával, převlečení za chameleony. Jiný režim – jiná barva. Téměř všichni za komančů trpěli...

Říkal: „Synku, už jsem starý... Nerozumím dnešní době.“

Můj milovaný tatínku, teď jsme na tom stejně. Nerozumím vám – kteří se zaštiťujete planými sliby a neděláte pro ty, co se v téhle Zemi narodili vůbec nic. Až na podzim zežloutne listí, zežloutnou tisíce těch, kteří už nebudou mít na nájem a jídlo. Kéž bych se mýlil...Skokové a nikdy nekončící zdrazení potravin, plynu, elektřiny, benzínu, nafty a vůbec všeho, svádíte na objektivní důvody, aniž byste hnuli prstem! Myslíte jen sami na sebe, na své marže a politické body.

Nerozumím vám – kteří denně dezinformujete veřejnost jednostranným způsobem, aniž byste připustili, že konflikt na Ukrajině má hluboké kořeny a že jde především o nerostné suroviny. Ropa! Ropa! Nikdo vám nebude posílat miliardy jen tak! Děláte z lidí, kteří se okamžitě chytou na první návnadu a začnou mávat na náměstích vlajkami - hlupáky. Nepřipouštíte, že pravda nemusí být jenom jedna. Nic není jenom černobílé.

Nerozumím vám – kteří jste byli léta ve vysoké politice, měli jste z toho neuvěřitelné výhody a teď píšete pamflety a kážete národu o sociální a jiné nespravedlnosti! Můj vzácný kamarád mi jednou řekl: „Ten, kdo byl ve vysoké politice alespoň dva roky – by měl až do smrti o politice mlčet!“

Nerozumím vám – kteří jste udělili cenu „Kniha roku“ panu Klusákovi, za to, že odhalil skrytá tajemství a pravou tvář („Fantomasi, sundej masku!“) fenomenálního zpěváka, který byl znám svou slušností a jenž za sebou zanechal nesmazatelnou stopu v podobě desítek skvělých písní a milionů fanoušků, kteří ho nikdy nepřestanou milovat. Učitel národů Jan Ámos Komenský řekl: „O životě člověka hovoří jeho dílo.“ Co jednou bude hovořit o vás???

Nerozumím vám – kteří se hrnete do kin na film plný vulgarit a oplzlostí. Zatímco trhá rekordy v návštěvnosti, na mě sedá bezmezný smutek.... Stačila mi jen ukázka: „Zamr.....?“ „Ty jsi ču...!“ Proboha, jak hluboko jsme kulturně klesli...

Ráno jsem šel do banky.

Otevírala v 9.00.

Stál jsem v dlouhé frontě třiceti lidí. Ani jeden z nich nemluvil česky...

Nerozuměl jsem nejen jim, ale už ani sám sobě.

Je tohle ta moje Země v níž jsem se narodil?

Jaroslav Sypal:

Básnička od Vlasty Šustkové z Melbourne

Mužům pro Den Matek

*Važ si své ženy, hochu zlatý
vybrala si tě napořád -
dala ti lásku, děti, mládí
bez ní bys neměl život rád -
Umí ti dávat klid a sílu
umí tě cenit, podržet -
miluj ji vroucně, hochu zlatý
s ní ruku v ruce těší svět ...*

Zajímavosti. Víte, že....

V českých médiích se objevila zpráva ze pan president je v Polsku na reklamě.....

A hrad reaguje:

Hradní kancléř 11:22 O těch fotkách v Polsku nic nevíme, je to fake.

Hradní kancléř 14:23 Víme o tom že Alpine udělala fotografie s panem prezidentem, ale souhlas jsme nedali.

Hradní kancléř 17:40: pan prezident souhlasil, byla to propagace České republiky.

Hradní kancléř 21:33: Nejedná se o propagaci AlpinePro a pan prezident neobdržel žádnou částku.

Hradní kancléř 22:50: Vše co pan prezident obdržel za propagaci věnuje na charitu.

No, pane prezidente Kolář, ulehčím Vám to. Příští měsíc se tu na Mělníku otevírá MC'Donalds

Paní učitelka se ptá dětí, jak doma slavily osvobození.

„Ozdobili jsme okna vlajčkami,“ řekl Karlík. To je hezké, na to učitelka.

„My jsme byli na hřbitově rudoarmějců položit kytičku,“ vyprávěla Maruška.

To je krásné, řekla učitelka.

„My jsme si hráli na osvobození,“ přihlásil se Pepíček.

Učitelka se divila, a Pepíček vysvětlil:

„Byli jsme u domovnice, tatínek ji přefik a já jí ukrad budík.“

Recept No.700

Cikánská omáčka

Hodí se k masu hovězímu či vepřovému ba i ke konině.,

Suroviny

hovězí maso 1 ks

ostatní ingredience autor napsal: “podle potřeby či podle chuti.”

Cibule , rajčatový protlak , vývar, Rajčata, paprika, lečo, Sůl, mletý pepř, chilli paprička .chilli omáčka

Olej

Hovězí maso nakrájíme na plátky, osolíme a opečeme na oleji. Maso vyndáme a na pánvi dáme cibuli, kterou dozlatova orestujeme. Následně přidáme trochu rajčatového protlaku a povaríme.

Směs zalijeme vývarem, vrátíme do ní maso, přidáme rajčata, papriku a zalijeme tekutinou, aby bylo všechno ponořeno. Já používám lečo, které mám zavařeně a dochucené. Zeleninu dusíme doměkka. Pokud je tekutiny méně, omáčku nemusíme zahušťovat. Ochutíme ji chilli papričkou, chilli omáčkou, solí a kořením.

Marthě Doddové: nymfomanka, špiónka a americká exulantka v Praze

Autor: Ian Willoughby

Martha Doddová byla americkou špiónkou pracující pro Sovětský svaz, která strávila poslední desetiletí svého života v Praze. Pestrý život a ponurý konec Doddové jsou tématem knihy *Traitor's Odyssey* (Zrádcova odysea) z pera amerického novináře Brendana McNallyho, který sám v 90. letech žil v české metropoli. Jak vysvětluje, o příběhu Marthy Doddové se poprvé dozvěděl od ženy, která pracovala pro Radio Prague International během temných časů studené války.

Od Berlína k Vltavě: Špiónka v exilu

Nejdřív bych se chtěl zeptat na život Marthy Doddové před Prahou. Myslím, že poprvé na sebe výrazně upozornila, když ve 30. letech přijela do Berlína jako dcera tehdejšího nového amerického velvyslance.

Ano. Doprovázela svého otce a také bratra. Rodina to byla velmi semknutá, úzce spjatá a zažila si během dospívání spoustu dobrodružství. Otec chtěl, aby děti ještě jednou společně jako rodina podnikly poslední velké dobrodružství. Dětem už tehdy bylo kolem pětadvaceti.

V Berlíně se ale okamžitě začala zaplétat s předními nacisty.

Společensky vzato, Doddovi byli doma v Chicagu úplně nuly. A Martha si naprosto zamilovala všechny ty luxusní pozvánky, které denně dostávala, a schůzky s muži, kteří měli ve jméně von. Takže se úplně utrhla ze řetězu. A dělala to, co jí šlo nejlépe – spala s neuvěřitelným množstvím mužů.

Velmi rychle si znepřátelila všechny na americké ambasádě, zato nacisté ji zbožňovali. Byla jednou z nich. Šlo jí to velmi dobře.

Když už mluvíme o nacistech – jak v té době vnímala, co se v Německu děje? Musela přece vidět, co se tehdy dělo Židům.

Viděla to, ale prostě ji to nezajímalo. Rodina, která byla taková ta slušná americká střední třída, byla už od začátku také dost antisemitská. Otec byl antisemitou a ona to od něj převzala. Byla lhostejná. Jednoduše jí bylo naprosto jedno, co se děje Židům. Ale někde po cestě se něco změnilo – a to je u ní ta velká záhada: kdy k tomu došlo.

A nikdo se vlastně neshodne na tom, kdy přesně to bylo. Všichni jen vědí, že když se vrátila z dovolené v Rusku, byla už pod přísahou nebo podpisem agentkou KGB – tehdy NKVD.

Odbočme na chvíli – kromě toho, že měla milence mezi špičkami nacistů, byla také představena samotnému Hitlerovi, s představou, že by se s ním snad mohla dát dohromady.

Hitlerův spolupracovník Putzi Hanfstaengl věřil, že Hitler potřebuje americkou manželku, aby byl pro svět přijatelnější. Myslel si, že Martha by byla naprosto ideální, protože byla pohledná, vzdělaná, společenská a živá. Domluvil takové malé čajové setkání v Kaiserhofu, ale nikam to nevedlo. Trvalo to 15, 20, maximálně 30 minut.

On ji nepřipadal atraktivní?

Ano. Připadal jí odpudivý. Měl špatný dech, špatné zuby. Nenašla na něm nic přitažlivého, i když jeho oči jí připadaly magnetické.

Zmínil jste se, že se přiklonila na stranu Rusů. Předpokládám, že zlomovým bodem bylo, když v Berlíně měla poměr se sovětským špiónem Borisem Vinogradovem, který ji naverboval do služeb NKVD.

Ano, to on ji skutečně naverboval. Byl tiskovým tajemníkem na ruském velvyslance. Byl okouzlující, zábavný. A v podstatě byl tím, čemu se

říká Romeo – tedy špión, jehož úkolem bylo svádět manželky a přítelkyně vysokých diplomatů a dalších osob. A zjevně v tom byl dost úspěšný. Martha byla do Borise úplně blázen. Byli do sebe šíleně zamilovaní: hádky a láska, další hádky a další usmiřování – pořád dokola. V jednu chvíli jim z Moskvy dokonce poslali varování, ať toho nechají, ať to okamžitě ukončí. On byl proto přeložen do Bukurešti a později do Varšavy, ale ona za ním dál jezdila. Když spolu nebyli, měla zase poměrů, kolik jen unesla – nejnámější byl se šéfem francouzské rozvědky v Berlíně. Prostě nemohla přestat.

Moje největší otázka k téhle fázi jejího života zní: Proč se vlastně přidala k Sovětům? Byla motivovaná ideologií, láskou, penězi, nebo něčím jiným?

Primárně to bylo z lásky k Borisovi. V létě 1934 odjela na měsíční dovolenou do Ruska a to, co tam viděla, ji ve skutečnosti vyděsilo. Byla to strašná bída, a s Borisem se o tom hodně hádali. On ji vzal do moskevské centrály k jejímu náboru. Ona tam vedla jednání – a on pak prostě zmizel. A ona byla vytočená, že zbytek hloupé dovolené musí trávit na říční lodi s partou nudných lidí.

Proč tedy sloužila druhé straně tímto způsobem po tak velkou část svého života?

Obrátila se proti fašismu na naléhání jak Borise, tak i jedné ženy, kterou poznala v Berlíně – jmenovala se Mildred Fish von Harnack. Byla to akademička na berlínské univerzitě z Madisonu ve Wisconsinu, která vyučovala americkou literaturu. Byla vším, čím Martha nebyla. Zdála se být monogamní ženou, vysokou, nemocnou tuberkulózou, neuvěřitelně vzdělanou. Byla to žena hlubokého přesvědčení. A právě ona, víc než kdokoliv jiný, nejspíš Marthu přesvědčila, aby se postavila proti fašismu, aby viděla, co se děje Židům a proč na tom záleží. Myslím, že sehrála opravdu velmi, velmi důležitou roli. A nakonec to bylo i o tom, že ve válce si vybereš stranu a držíš se jí – nemůžeš jen tak přebíhat. Martha si stranu vybrala a bylo to. Časem se stala ideologickou komunistkou, ještě v době když byla v Berlíně. V některých spisech z moskevské centrály se píše, že studovala Lenina. Ale Mildred byla ta, která ji odvrátila od fašismu – myslím, že to bylo to klíčové. A Martha pak zůstala u jedné strany: upsala se Moskvě a u toho zůstala.

To se nezměnilo ani tehdy, když se vrátila do USA a provdala se za bohatého muže jménem Alfred Stern, kterého pak sama přivedla k Sovětům?

On už vlastně byl takovým rudým milionářem, ale ona ho přiměla k tomu, aby... požádal o přijetí do špiónážní služby. Viděl se jako muž činu, a když zjistil, že jeho přítelkyně – později manželka – je skutečná agentka, chtěl se toho účastnit taky. Ale ona pak celé roky dělala jen velmi málo. Po celou válku v podstatě jen pořád dorážela na moskevskou centrálu, aby jejímu manželovi dali nějakou důležitou práci.

Praha: město, které ji nechtělo

Ale tenhle pár americké úřady sledovali a v polovině 50. let byli předvoláni. A v té chvíli utekli do Prahy, kde strávili zbytek života. Ale zdá se, že Praha na ně zpočátku příliš nezapůsobila?

Nevím proč – vůbec se jim nelíbila. Myslím, že Martha měla pocit, že Praha je příliš bezvýznamné místo a že si zaslouží mnohem větší, důležitější město. Opravdu chtěla do Moskvy, a když ne do Moskvy, tak do Pekingy.

Jenže v obou případech jim země pobyt odmítly.

Ano, obě země je odmítly. Dovolily jim je jen navštěvovat. Ale Rusové ji tam prostě nechtěli. Nevím, proč se jí Praha nelíbila. Myslím, že všechny jejich pokusy navázat kontakty v uměleckých a literárních kruzích v Praze ztroskotaly. Lidé se

prostě příliš báli. Dorazila v roce 1957, myslím, a ty monstrprocesy vlastně ještě v té době neskončily. Nikdo by kvůli nějakým podivným Američanům neriskoval krk. Takže si vlastně nenašli žádné přátele. Zní to tak. Jeden můj nizozemský kolega říkal, že se nějakou dobu zapojili do pražské orgiové scény, ale detaily neznám. Přátele neměli. Jejich jediným přítelem byl Jiří Hájek, tehdejší náměstek ministra zahraničí – volali mu, když měli ucpaný záchod. Měli i nějaké kontakty s americkou exilovou komunitou. Ale nikdy to pořádně nefungovalo, protože oni byli bohatí a všichni ostatní exulanti byli chudí.

Když se v USA provalilo, že je Martha sovětskou špiónkou a uprchla do Prahy, jak známá byla v Americe? Narazil jsem třeba na bulvární titulek „Královna špiónů byla nymfomanka“. Byla pravidelně v bulváru? Byla dobře známá?

Ne. Byla sice v té době dost známou veřejnou postavou, už od 30. let. Takže měla určitou pověst, ale vždycky byla spíš okrajová. Nejvyš tak druhá liga. A v době, kdy byla odhalena, už takzvaný „Red Scare“ měl vrchol za sebou a začínal opadat. Takže její načasování bylo v tomhle ohledu špatné. Byla jen jednou z mnoha – vedle lidí jako hollywoodská „desítka“ levicových scenáristů. Byla součástí davu a nijak zvlášť nevyčnívala.

FBI se z ní sice snažila udělat velkou rybu a chvíli to fungovalo, ale pak to vyšumělo.

„Vtipné je, že by člověk řekl, že jako taková špiónka „bude mít tah na branku“, jak se říká v showbiznyusu. Ale ona ho prostě neměla [smích].“

Zlato, StB a poslední dny

To mě přivádí k další otázce: Jak jste vlastně narazil na příběh Marthy Dodd Sternové vy?

Bylo to během mého prvního léta v Praze, v roce 1992 – pracoval jsem tehdy pro proslulý Prague Post. A byla tam jedna žena [Dora Slabá], která vedla výzkumné oddělení, což znamenalo, že měla na starost všechny překladatele – překladatelský tým, což byla banda studentů. Byla to starší... vlastně středně stará – mladší než já teď – sudetská Židovka z Ústí nad Labem, jejíž rodina během války utekla do Anglie. Po válce se vrátili a ona se stala hlasatelkou v Radiu Praha v neuvěřitelně mladém věku, protože měla perfektní angličtinu, a pak se držela při zemi po všechny ty roky. Jednoho dne nebyl k dispozici žádný překladatel, tak šla se mnou na rozhovor za jedním chlapíkem. Potom jsem si všiml, že na Václavském náměstí – dole na náměstí – se právě otevřel McDonald's, a já, chtěje být „velký Američan“ [smích], jsem řekl: Pojd', Doro, koupím ti Big Mac menu. Ona souhlasila a tak jsme seděli venku, jedli Big Mac a ona se mě zeptala: Slyšel jsi někdy o Marthě Doddové? Já na to: Ne, kdo to je. A vyšlo najevo, že Dora Slabá pro ni pracovala necelé dva roky, někdy na konci osmdesátých let.

Viděla tehdy inzerát v Mladé frontě Dnes na anglicky mluvící sekretářku. Šla k ní pracovat a ta žena jí platila obrovské peníze. Chvíli byla Dora v sedmém nebi, ale pak si uvědomila, že je to protivná stará paní. Byla sebestředná, nepříjemná, pořád nemocná, pořád si stěžovala, byla osamělá, znuděná, unavená. Bylo to čím dál horší. Vtipné bylo, že skoro neměla přátele – kromě těch, které si mohla koupit. Ti občas přišli.

Ale jednou z těch, které opravdu chodily, byla Rita Klímová, se kterou se Martha spřátelila. Nevím přesně jak a kdy – pravděpodobně někdy v 60. letech. Obě byly bývalé stalinistky, takže měly o čem mluvit, a myslím, že Rita ji přivedla k tomu, aby ocenila českou zemi a české antikomunistické hnutí. A v určitém okamžiku se Martha stala podporovatelkou lidí z Charty 77. Jednou – myslím, že to bylo v březnu 1989, nejsem si úplně jistý – dokonce Doře nařídila, aby šla na demonstraci,

podívala se tam a pak jí řekla, co viděla. Dora tam nechtěla jít, ale odvezl ji tam řidič – a ten byl příslušník StB. Dorazili na demonstraci a on ji hned přivedl k partě estébáků, kteří se chystali protest rozehnat během pár minut – a ona si uvědomila, že to byli ti samí chlapi, kteří hlídali Marthin dům. Hlídali dům po celou dobu, co tam byla. Všichni ji znali. Mysleli si, že je taky od StB.

Dovolím si tady vstoupit – já jsem také mluvil s Dorou Slabou, skoro před dvaceti lety. Velmi zajímavá paní. Hodně mě zajímá to, co říkáte na to, že Martha Doddová tajně pomáhala českému disentu. Přitom v knize píšete, že zpočátku ona a její manžel byli proti Pražskému jaru, protože byli tak silně komunisticky orientovaní.

Nenáviděli český disent. Přiletěli tehdy z Moskvy. Většinu šedesátých let žili na Kubě a v roce 1967 nebo začátkem roku 1968 Kubu opustili a přiletěli zpět do Prahy, kde měli dům na Praze 5. Ale nejprve byli v Moskvě – a tentokrát je naprosto zhnusilo, jak se celá komunistická revoluce změnila v odpad. Byli úplně zděšení z toho, co viděli, koho potkali, jak se k nim lidé chovali – každý myslel jen na peníze. Nemohli to vydržet, a tak jeli do Prahy. Pražské jaro tehdy právě začínalo – a to se jim taky nelíbilo. Ale někdy později na to změnilo názor – možná díky Ritě Klímové, to nevím jistě. Takže k němu nakonec zaujali příznivější postoj – alespoň do chvíle, než přijely tanky. Jenže byli natolik ve svém vlastním světě, že o invazi ani nevěděli, dokud jim ještě ten den nezavolal adoptivní syn z Mexika a neřekl: Co se děje, viděli jste všechny ty tanky? A oni na to: Cože? Jaké tanky? Otevřeli okna a slyšeli dunění pásů. Původně si mysleli, že to, co Češi během Pražského jara dělali, bylo nechutné: parta opilců, co se všude miluje, zvonáče, džíny a Beatles. Nenáviděli to. Ale něco se změnilo a svůj postoj trochu přehodnotili.

Vrátím se ještě k Ritě Klímové, která sama o sobě byla pozoruhodnou osobností. Byla to bývalá komunistka, jak říkáte, která během války žila v USA a později se zapojila do českého disentu. Zнала Havla a jeho okruh, během sametové revoluce byla mluvčí Občanského fóra, přivedla do něj Václava Klause a později byla československou velvyslankyní ve Washingtonu. Vy ale říkáte, že Martha Dodd jí posílala peníze, které disent nějak využíval. Jaké pro to máte důkazy?

Jedině to, co mi řekla Dora. A když si to dám dohromady, předpokládám, že zaplatila tu březnovou demonstraci. Proto chtěla, aby tam Dora šla a zjistila, jak to probíhá. Předpokládám, že tak to probíhalo. Pravděpodobně o tom také informovala StB – víte, jak to chodilo.

V té době už její manžel Alfred Stern zemřel – v polovině 80. let, tedy pár let před sametovou revolucí. Co ale pro Marthu znamenal praktický přechod k demokracii?

V podstatě nic. Byla už příliš stará na to, aby si to mohla užít. Bylo jí 82 a byla ve velmi špatném zdravotním stavu. Znamenalo to, že Rita Klímová už také nebyla po ruce – takže neměla žádné spojení s disentem. Vlastně neměla nikoho. Ale začali za ní chodit lidé a chtěli rozhovory. Jenže ona byla už příliš stará a unavená i na to, aby je dávala. Už nechtěla mluvit.

V Traitor's Odyssey píšete, že máte důvod věřit, že bývalí důstojníci StB, kteří ji před revolucí hlídali, nakonec nesou odpovědnost za její smrt v srpnu 1990.

Ano, to je správně. Opět – tohle mám od Dory Slabé. Řidič se jmenoval, samozřejmě, Honza. Byl to trochu světák, trochu mluvil anglicky. A měl očividně přátelský vztah s těmi estébáky, kteří hlídali dům – když jel nakupovat k hranicím, dával jim kartony cigaret Camel. Potkala ho rok nebo dva

po revoluci. A on jí řekl: Škoda té staré paní, co? A Dora na to: Jo, škoda. A on se jí zeptal: Chceš vědět, co se doopravdy stalo? A řekl jí, že ti kluci, tedy estébáci, kteří dům hlídali, si začali myslet, že Martha má zlato. Jenže v té době už byli nezaměstnaní – StB byla rozpuštěna, oni bez práce. Věřili, že Martha má zlato, i když ve skutečnosti pravděpodobně žádné neměla. A tak jednou v noci vtrhli dovnitř, svázali ji a požadovali, aby jim ho dala. Ona jim řekla, že nic nemá. Nechali ji ležet na zemi a vzali si, co našli – pravděpodobně nějaké obrazy, těch měla hodně. A pak odešli. Ráno ji našla služebná a odvezla ji do nemocnice. Už se nikdy nevzpamatovala – zemřela o den nebo dva později. Takže ano, je to úplně na základě toho, co mi řekla Dora.

Udělal jste při přípravě knihy ohromné množství výzkumu. Jaký je váš konečný dojem z Marthy Doddové? Máte pro ni nějaké sympatie? Nebo si myslíte, že byla tak trochu monstrum?

Nebyla monstrum. Nemám pro ni ale ani moc sympatií... Ano, Martha byla vinná, jak jen může být, ale na někoho tak provinilého toho vlastně moc neudělala. Měla o sobě a své důležitosti naprosto přemrštěné představy. Našel jsem na ní jen velmi málo sympatického. Fakt, že byla spisovatelka a chtěla být slavná... Byla jednou z těch úplně původních slavných za každou cenu – upřímně řečeno. Ale byla lehká váha. Myslela si, že je strašně důležitá. Je těžké uvěřit, že někdo může pracovat pro KGB a zároveň mít o sobě tak vysoké mínění.

Je to úžasný příběh, Traitor's Odyssey. Mohlo by z toho být dobré seriálové nebo filmové zpracování. Je šance, že něco takového vznikne?

Doufám. Zajímavé je, že Tom Hanks koupil práva na knihu In the Garden of Beasts od Erika Larsona, která je také o Martě a jejím manželovi. Je o jejich berlínském období a je to skvělá kniha – doporučil bych ji každému. Ale Hanks záměrně úplně vynechal fakt, že byla naverbovaná do KGB. Schoval to pod malý fíkový list v jediné větě, kde stálo, že byla obviněna ze špionáže. Ale její život by byl skvělým filmem z mnoha důvodů. Je to opravdu takový shaggy dog story... Ale ona celé dekády opravdu nic nedělala. Byla snad jediný člověk za druhé světové války, který neudělal vůbec nic. Jsem si jistý, že producenti už při té představě slintají [smích].

OSVOBOZENÍ: Trest pro hrdiny

Jan Ziegler 8. května 2026

V těchto dnech si připomínáme 81. výročí Pražského povstání, kdy obyvatelé hlavního města se 5. května 1945 postavili se zbraní v ruce nacistickým okupantům. Dlouhá léta si komunisté tuto událost přivlastňovali pro sebe, jako kdyby patřili mezi její hlavní protagonisty, přitom jejich podíl na ní byl minimální.

Byli to naopak rudí, kteří ublížili skutečným odvážným vlastencům – dvěma klíčovými mužům, kteří veleli Pražskému povstání, generálu Karlu Kutlvašovi a kapitánu Jaromíru Nechanskému. Ten první strávil dlouhá léta v krutých komunistických žalářích, ten druhý skončil na šibenici.

Jejich statečnost přiblížil historik Jindřich Marek z Vojenského historického ústavu, který popsal jejich životní osudy. V úterý 31. července 1939 byl poslední úřední termín, do kdy byli nacističtí okupanti ochotni tolerovat československým důstojníkům nosit jejich uniformy na veřejnosti. Toho dne se vydali ulicemi Hradce Králové bývalý velitel zdejší 4. pěší divize brigádní generál Karel Kutlvaš s několika dalšími důstojníky své posádky, aby s patřičnou pietou

položili věnec k pomníku padlého legionáře. Městem proběhla díky rychle se šířící zprávě o této „provokaci“ vlna vzrušení, tajeně radosti a zlomyslnosti vůči novým mocipánům i víry v to, že československá armáda opět jednou povstane z popela a zúčtuje s nenáviděnými okupanty.

Místo uznání a vděku však generál Kutlvaš skončil po vykonstruovaném procesu v květnu 1949, v němž byl odsouzen na doživotí a degradován na vojína, na více než jedenáct let za mřížemi. Po propuštění na amnestii v roce 1960 mu byl jako pětadesátiletému teprve po opakované žádosti přiznán důchod 230 korun měsíčně! Z toho nemohl vyžít a proto mu bratři legionáři obstarali místo hlídače vystavovaných uměleckých děl v Jízdnárně pražského Hradu. Odtud však musel brzy odejít, protože jej lidé poznávali a dávali se s ním do řeči. Nakonec skončil jako noční vrátný v Nuselském pivovaru.

Kapitán Jaromír Nechanský odešel již 8. června 1939 do zahraničí, aby mohl aktivně bojovat proti nacistům. Přes Polsko a Francii se dostal do Velké Británie, kde se v roce 1941 dobrovolně přihlásil k paravýcviku s výhledem na vysazení v okupované vlasti. Prodělal zde náročný výcvik, v němž byl britskými důstojníky z oddílů commandos hodnocen jako vynikající voják. Jedno z jeho výtečných hodnocení bylo jedním z britských velitelů dokonce ukončeno konstatováním, že „Nechanský je ve všem všudy správný chlap“. V únoru 1945 pak jako velitel paraskupiny Platinum byl se svými muži vysazen u Nasavrku na Chrudimsku. V dubnu se dostal do Prahy, kde se v květnu stal velitelem Pražského povstání. Došlo k takové paradoxní situaci, že mu byl dokonce podřízen vojenský velitel povstání generál Kutlvaš, ale oba muži brali celou situaci s nadhledem a rozuměli si.

Po únorovém puči v roce 1948 se Jaromír Nechanský zapojil do protikomunistického odboje. V létě 1949 byl však zatčen, protiprávně odsouzen k trestu smrti a 16. června 1950 popraven. **Nikdo z komunistů vrahů není dodnes ani jmenován natož potrestán.**

Takovou odměnu tedy komunisté připravili pro ty, kteří se obětovali pro svou vlast a bojovali za její svobodu proti hroznému nepříteli. A tito dva hrdinové v tom nebyli sami, podobně dopadli českoslovenští letci působící v Anglii a mnozí další. Toto je třeba komunistům neustále připomínat, když se zase budou ohánět svým údajným vlastenectvím.

Vydavatel: Komunisté se velice báli těch, kteří bojovali proti dělnické třídě národních socialistů, čili nacistů. Bylo velice zřejmé, že obě strany jsou si podobné, pouze vývěsní štít a pár drobností je odlišovalo.

Soudruzi lžou, káží vodu, ale sami pijí víno.

Slibují a hlásají velice často to, co si běžný lid přeje, ale v momentě, kdy se dostanou k moci, udělají pravý opak. Dokonce popravovali vlastní lidi – vždyť i paní JUDr. Milena Horáková byla levicová.

V Austrálii politici, kteří se nazývají dělnická třída čili - labours - jsou směs komunistů a socialistů a dělají to samé.

Nechápu, jak ti, kteří se nazývají „opozice“ (výjimka je paní Pauline Hanson) jsou zticha a nechají si všechno líbit. Nikdo ani nepískne, když přilétá každý den přes tisíc socialistických Indů, Arabů a Číňanů a ministr jim hned chce dát povolení volit (tedy volit labours).

Jak vypadala cesta kolem světa na začátku 20. století objektivem čs. diplomata

Marie Irová 2026

Tisíce fotografií, které ve 20. letech 20. století pořídil geograf Jiří Viktor Daneš při cestách po světě, mohly být nenávratně ztraceny, když v roce 2002 archiv zaplavila voda. Restaurátorům se je podařilo částečně zachránit.

Článek

Jiří Viktor Daneš měl mimořádně zajímavý život, který trval sice jen 48 let, ale stihl toho za něj víc než ostatní za delší dobu. A příběh pokračuje i po jeho smrti skrze sbírku, kterou věnovala Archivu Akademie věd ČR (AV ČR) jeho žena Božena v 60. letech minulého století.

Dlouhá desetiletí čekaly tisíce fotografií, zápisků a deníků z cest po celém světě, až je badatelé zpracují. Jenže v roce 2002 byl archiv, kde byla jeho pozůstalost uložena, zaplaven při povodních. Archiváři se pokoušeli zachránit, co se dalo. Na restaurování fotografií ale došlo až v roce 2015.

A rozhodně bylo co zachraňovat. Jiří Viktor Daneš totiž na začátku 20. let 20. století absolvoval cestu kolem světa, kterou velice podrobně zaznamenával.

Jiří Viktor Daneš byl geograf a cestovatel, možná i dobrodruh. Spíše než líbivé turistické destinace chtěl objevovat ty neprobádané. Často mířil na Balkán, kam ho to táhlo už od dětství. Později se tam vypravoval na expedice, nejprve jako student, později jako odborník a hodně přispěl k poznání regionu.

Bylo by tedy logické, kdyby se po první světové válce, když vznikl československý stát, stal velvyslancem právě na jihu Evropy, konkrétně v Jugoslávii. Namísto toho mu byla nabídnuta pozice generálního konzula v Austrálii, v Sydney.

Obzory Jiřího Viktora Daneše byly v tomto směru trochu širší - po Austrálii cestoval už v letech 1909 až 1910 s botanikem Karlem Dominem. Kromě toho, že si po celou dobu psal deník, pořizoval také fotografické záznamy.

Fotografoval také na cestě kolem světa. Tu absolvoval v průběhu let 1920 až 1923. První část absolvoval, když se z Prahy vydal do Austrálie, druhou část, když se během svého pobytu v Sydney vydával na cesty „po okolí“, třetí pak po skončení mandátu, když se ze Sydney vracel do Prahy. Snímky po svém návratu ještě dával dobarvovat.

„Když se vyvolal skleněný pozitiv, vzali jej buď do fotografického ateliéru, nebo do nějaké firmy, kde seděl zkušený malíř, který to domaloval,“ vysvětluje badatel Tomáš Pavlíček. Barvy byly oproti skutečnosti sytější, protože se počítalo, že budou prosvíceny při promítání. Poznávání nových krajů skrze přednášky cestovatelů bylo velice vyhledávané, zejména pokud byly k dispozici právě i obrázky.

Cesta kolem světa Jiřího V. Daneše

Z Prahy cestoval do italského Terstu a Brindisi, dále do Egypta, Eritrey, Jemenu a Cejlonu. Z něj už pak do finální destinace.

V Sydney po dva roky zastával funkci československého konzula. I během toho ale vyrážel na výlety „po okolí“. Navštívil třeba Tasmánii, Nový Zéland nebo Papuu-Novou Guineu.

V roce 1922 to vzal přes druhou půlku zeměkoule. Ze Sydney cestoval na Nový Zéland, do Tongy,

na Fidži, Sami, na Havaj, do Korey, Japonska, Kanady, z té pak do Londýna, Paříže a zpátky do Prahy.

Nositelka odkazu

Na cestě kolem světa měl s sebou také manželku Boženu. Tehdy nebylo úplně obvyklé, aby ženy vyrážely na daleké cesty se svými manžely.

Božena Danešová ale sehrála důležitou roli, a to zejména v pozdějších letech.

„Když v roce 1928 Daneš tragicky zemřel v Hollywoodu, ona o jeho sbírku pečovala dál.

Část z ní se pak v šedesátých letech dostala k nám,“ vyzdvihuje význam Boženy Danešové badatel Tomáš Pavlíček. Téměř filmový konec života byl zaviněn autem, které diplomata srazilo, když byl v Americe na ročním studijním pobytu.

Další části sbírky skončily v několika muzejních a vzdělávacích institucích. Danešův fond získával Masarykův ústav a Archiv AV ČR postupně v letech 1964 až 1970, nejcennější je právě jeho fotografická sbírka obsahující želatinové negativy a diapositivy na skleněné podložce a pohlednice. Mimo jiné právě z cesty kolem světa.

Spolu s Petrou Brandejsovou Tomsovou Tomáš Pavlíček tuto cestu zkompletoval, a to jak z hlediska obrazového, tak i textového z dochovalých deníků manželů Danešových. Na základě toho vyšla v nakladatelství Academia kniha Cesta kolem světa, Zatopený fotografický deník Jiřího Viktora Daneše.

Svědomitost Danešovy ženy Pavlíček ukazuje třeba i na detailně očíslovaném seznamu s popisem, co na snímcích je, včetně toho, zda existuje negativ, pozitiv či kolorovaný diapositiv. Celá sbírka čítá tisíce fotografií z cest.

Zatopený archiv

V archivu posléze skleněné destičky dlouhé roky čekaly na svoji chvíli. Ta přišla v roce 2002, i když trochu nešťastně. Rozsáhlá Danešova sbírka byla uložena ve Starých Bohnicích, v depozitáři Archivu Akademie věd ČR. A při povodních sbírky zaplavila voda. Badatelé je chtěli zachránit, ale z bezpečnostních důvodů nebylo možné se tam okamžitě dostat. Bylo nutné počkat, až voda lehce opadne.

„Voda rozmyla želatinu a poškodila citlivou vrstvu fotografií, přičemž původní obrazy se deformovaly. Úvodní fotografie knihy je takřka jedinou svého druhu, u níž voda vstoupila až pod krycí sklo, ale citlivou vrstvu a její kolorování zasáhla jen po stranách a na horním okraji,“ píše se v knize. Zničeny byly naštěstí „pouze“ ty skleněné, kterých tu bylo 4 800.

Jakmile to šlo, začali záchranáři, archiváři a dobrovolníci materiály vytahovat ven. „Bylo třeba to omýt čistou vodou a jednat rychle, než začnou rozkladné biologické procesy, rozjedou se plísně a podobně,“ popisuje první pomoc archiváliím Tomáš Pavlíček. Jenže při vyplachování čistou vodou také došlo k tomu, že část obrazů byla smyta.

„Byla poškozena polovina sbírky, část z toho nenávratně. Někde dobře poznáte, co na fotce je, jinde je poškození tak markantní, že se snímek musí vyřadit,“ komentuje zkázu Tomáš Pavlíček, který v archivu v době povodně ještě nepracoval, k fotografiím se dostal později.

Detektivní práce

S rekonstrukcí sbírky se začalo až v roce 2015. Do té doby byly fotografie uloženy v nepopsaných obálkách v archivu. Bylo třeba každou fotografii vzít do ruky a zkusit vypátrat, co na ní je. Badatelům velice pomohly právě seznamy

sepsané Boženou Danešovou. Dále si vytipovali, které obrázky byly pro Daneše důležité, a to na základě těch, které nechal otisknout na papír či je využil ve svých publikacích.

Následně bylo třeba rozřadit fotografie podle lokací. Byla to trochu detektivní práce: někde se badatelé snažili obrazy ztotožnit s podobnými záběry, které znali z pozitivů. Případně se snažili určit objekty či architektonické styly podle zřetelných, nepoškozených částí záběru a charakteristických detailů.

Restaurování fotografií se ujaly odbornice z katedry fotografie na FAMU. V první fázi bylo potřeba zdokumentovat poškození napříč sbírkou. Kontrolou prošly i fotografie, které nebyly zatopeny, protože i ony utrpěly za roky určitou degradaci.

Následně se prováděly testy, zda někde není pozůstatek aktivní plísně, která by fotografie poškozovala nadále. Snímky badatelé také uložili do obálek z nekyselého papíru, který brání přenosu plísní a degradační procesy přirozeně zpomaluje. „Předtím byly uloženy v dřevitém papíru, který to poškozování dost umocňoval,“ říká Pavlíček.

Negativy se posléze čistily etanolem, s čímž měly restaurátorky zkušenosti třeba z dřívějších záchranných akcí v Langhansu nebo Technickém muzeu, jejichž sbírky byly také zaplaveny.

„Etanolem se negativ očistí a vydezinfikuje, zároveň nepohne citlivou vrstvou,“ vysvětluje Pavlíček.

Díky tomu, že bylo nutné projít celou sbírku, začali ji badatelé také postupně digitalizovat. V tom hodlají pokračovat i nadále. V plánu je zpracování sbírky týkající se Balkánu, ke kterému měl Jiří V. Daneš velice blízko osobně i profesně.

Jiří Viktor Daneš (1880-1928)

Profesor geografie, diplomat.

Absolvoval řadu studijních cest, často se vracel na Balkánský poloostrov.

V roce 1920 se stal první československým generálním konzulem v Austrálii, posléze absolvoval se svojí ženou Boženou cestu kolem světa.

Po návratu z Austrálie přednášel geografii na bratislavské univerzitě.

V letech 1925-1926 byl děkanem přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy.

V roce 1927 se vydal na roční studijní cestu do USA, kde v Hollywoodu zemřel po srážce s automobilem.

Dnes jsme se dověděli, že naši milí čtenáři paní **Antonie Smetanová – Rovnanik**
A její choť **Rudolf**
odešli začátkem dubna do země bez návratu.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ivo Slezacek - \$50.00

Karel Pavelka - \$10.00

n - \$20.00

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svátá Omša Každou štvrtú nedělu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Hala přístupná pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevřená o slavnostech. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Sobota: 12:00–22:00** (živá hudba)

• **Neděle: 12:00–15:00**

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potřebné informace najdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slováků v Queenslandě,

Informace: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00

(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každou nedělu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 18.května Léta Páně 2026

CzechoSlovak Country Klub

Koncert v neděli 24. května v 13:30

„Pojedu (do Ankary) v každém případě, protože si nedokážu představit, že bychom to měli dělat jinak,“ uvedl prezident (iDNES)

Vidlák - „Poslušně hlásím, pane feldkurát,“ poznamenal Švejg, „že je to hotovej nezmar, jako nějakej Boušek z Libně. Vosumnáctkrát za večer ho vyhodili od Exnerů, a vždycky se jim tam vrátil, že tam zapomněl kloubok.“

Co mají někteří studenti v hlavě?

Takhle své zážitky ze studentské demonstrace v rozhovoru popisuje bývalý děkan Národohospodářské fakulty VŠE a současný poslanec **Miroslav Ševčík**.

Ano, sám jsem pár minut byl na závěru demonstrace u Ministerstva kultury, kde nějaký aktivista vyzýval účastníky ke skandování hesel. Bohužel se mně opakovaně potvrdilo, že u části (a zdůrazňuji slovo částí) mládeže dochází ke stupidifikaci, kterou potvrzují odborníci z oblasti neuropsychologie a neuropsychiatrie.

Bavil jsem se s demonstranty, někteří si dokonce natáčeli to, že se bavíme, i když jsem jim říkal, že to není vhodné. Když jsem se jich ptal, proč demonstrují, tak říkali, že demonstrují proti zrušení České televize a Českého rozhlasu.

Vůbec nevěděli, že nikdo nechce rušit ani Českou televizi, ani Český rozhlas. A vysvětloval jsem jim, že v podstatě jde o změnu, která by měla vést k jinému způsobu financování. Byli z mé informace překvapeni, asi jim někdo vymyl mozek dezinformací o zrušení.

A když jsem se zeptal, co ví o financování veřejnoprávních kanálů, tak prakticky nikdo z nich nebyl schopen odpovědět. Když jsem se zeptal, jestli jsou jiným způsobem financovány veřejnoprávní televize a rozhlas v zemích Evropské unie, tak mi pouze řekli, že nechtějí zavádět to, co je na Slovensku a v Maďarsku.

Když jsem se zeptal, jak to tam je, tak to taky nevěděli. Tak jsem jim vysvětlil, že ve více než polovině zemí EU je způsob financování veřejnoprávních televizí a rozhlasů právě mimo koncesionářské poplatky a je financován buďto napřímo z rozpočtu, nebo kombinovaně například s reklamou či dalšími možnostmi. Takže to nevěděli, kromě té jedné odpovědi o tom Maďarsku a Slovensku, vlastně nikdo ze zúčastněných, s kterými jsem mluvil.

Osobně jsem tam byl i kvůli tomu, že bych opravdu chtěl, aby byl zachován veřejnoprávní charakter těchto kanálů. Někteří moderátoři a někteří redaktori v České televizi v žádném případě nenaplnují veřejnoprávní charakter této instituce. Bohužel většina, zvláště z té mladší generace, se chová aktivisticky, zaujatě a někdy až nenávisťně při „novinářském pronásledování“ některých osob.

A z vlastních návštěv diskusních pořadů nebo z publicistických pořadů v České televizi vím, že mnohdy mě moderátorka či moderátor nenechají domluvit, skáčou mi do řeči a chtějí mě dotlačit k jiným odpovědím, než jim tam říkám. A když říkám něco, co se jim nelíbí, tak mě přeruší a nenechají ani domluvit...

Poznámka

Už se těším na to, až tam pan PP do tý Ankary dojede a řekne panu Trumpovi: „*Nazdar, ja sem ten, který o tobě řekl, že jsou odpudiva bytos, které bych ruku nepodal.*“

Kam míří lidstvo.

George Švehla 2026 Modré hory

Když se porozhlédneme po okolí, tak zjistíme, že vše živé, flora i fauna se postupem času pozvolna diverzifikuje, tedy nabývá rozmanitosti a pestrosti.

Současní jedinci kteří kormidlují dění na kuličce Zemi však jdou proti přírodě a prosazují jednotu všech obyvatel. Neberou ohled na kulturu, jazyk, rasu a nebo vyznání. Prosazují multikulturní lidskou společnost, i když je známo, že tento model společnosti nepracuje. Lidstvo nelze smíchat dohromady jako guláš, který však má také své ingredience přesně určené.

Ne nadarmo se mezi lidmi vyvinuly rasy, skupiny lidí které souzní se svým přírodním prostředím. Díky velkým vzdálenostem a nevelké mobilitě vznikly místní jazyky a různá náboženství zrcadlí jejich spiritualitu a vnímání světa. Takže i homo sapiens sapiens diverzifikoval podle místa pobytu. Do každého prostředí zapadá jistá rasa. Afrika má černou, daleký východ žlutou, Amerika červenou a Evropa bílou. Každá má své klady a zápory při životě v prostředí ve kterém vznikly. Pokud je začneme přesazovat do prostředí ve kterém nevznikly začnou se projevovat problémy. Společenské, jazykové, kulturní a jiné, které v multikulturní společnosti tropí neplechu. To proto, že přesazení jedinci neopustí to v čem vyrostli, berou si svoje zvyky, řeč, kulturu a náboženství sebou. A tak se dnes často stává, že se setkají skupiny naprosto nekompatibilní, ať už v kterémkoliv parametru, a to potom nedělá ve společnosti dobrotu. .

Jaksi pozvolna a po více jako padesáti letech života v multi kulti australské společnosti nabývám přesvědčení, že kultury, náboženství a rasy by se neměly míchat, zvláště když nejsou snášenlivé či kompatibilní. Prostě životní zkušenost. Stal se tak ze mě pozvolna rasista.

Takže lidská společnost je svými kormidelníky tlačena k multikulturnímu guláši, bez ohledu na kompatibilitu ingredientů, takto postižených lidíček. Naši současní vrcholní politici na federální úrovni neváhají umožnit přístup do země jedincům bez vzdělání, tedy analfabetům, muslimům a zdejšího jazyka nevládnoucím. Tito jsou naprosto nezaměstnatelní a budou tak závislí na sociálních dávkách s celými jejich početnými rodinami. Pokud těm, kteří jsou za toto zodpovědní, nejde o naprosté rozložení zdejší společnosti tak jistě chtějí tuto zemi zničit.

Podobně platí i o státních uspořádáních. Na příklad v Evropě vzniklo hafo států podle národností, jazyků a nebo i vyznání. Ano, historicky se mezi sebou občas rvali jako psi, ale v základu to fungovalo po staletí. Až dnešní progresivní liberálové tlačí ke sjednocení evropských států do jednoho superstátu, jakési spojené státy evropské. Naprostý nesmysl namířený proti přírodě. Stačí se podívat jak se chová a myslí třeba občan z okolí Prahy oproti občanům z okolí Ostravy a nebo Brna, neřku-li občan ze Skandinávie oproti občanu z Řecka či Sicílie.

Takže jakékoliv pokusy o sjednocení obyvatel Evropy do jednoho superstátu jsou v podstatě pokusy o její zničení. Špatně řízená a nebo i neřízená imigrace tomu jen napomáhá. Podkopání významu tradiční křesťanské rodiny jako základu státu také.

Díky eurounijnímu neomarxistickému progresivismu společenské změny pozvolna akcelerují a za 10 let už asi budeme vědět zda

Evropa zůstane tím čím po staletí byla a nebo její obyvatelé budou vzývat islám, či se na východě utká s ruským medvědem.

Historika ze Žižkova.

„Značnou sensaci vzbudilo včera k večeru na Žižkově náhlé zatčení dvaatřicetileté Marie Němečkové, ženštiny všeobecně známě pro své okázalé zbožné žití, pro které nazývána byla žižkovskou poustevnicí“, hlásila 25. srpna 1897 Národní politika. „Pojednou ukázalo se, že Němečková, která všude o sobě tvrdila, že ze svých peněz staví velký klášter v obci poutnické Lanzendorfu u Vídně a že se tam stane vbrzku představenou, jest prohnána podvodnice, která pro nesčetné švingulace, krádeže a zvrhlý život byla již mnohokrát žalářem trestána.“

Falešnou poustevnici udala na policii osmatřicetiletá posluhovačka Josefa Hlaváčková, na které Němečková postupně vylákala tři spořitelni knížky, na nichž bylo dohromady uloženo 1309 zlatých a 66 krejcarů – celoživotní úspory dotyčné posluhovačky. Němečková jí namluvila, že peníze užije k vybudování zmíněného kláštera nedaleko Vídně, kde se vzápětí stane abatyší a zařídí, že zde bude moci Hlaváčková spolu se sestrou v poklidu a se vším zaopatřením žít až do smrti. V klášteře měly být podle líčení Němečkové i koberce a kamna, takže to bude život nejen zbožný, ale též pohodlný.

Dalších 500 zlatých vymámila Němečková od paní Blažkové, majitelky domu č.p. 229 na rohu ulic Břehové a Hampejské (dnes U Starého hřbitova) v Páté čtvrti (Josefově). Té pro změnu tvrdila, že se chystá k audienci do Vatikánu a obnos potřebuje na cestu a ubytování, protože všechny své peníze obětovala na stavbu kláštera. Není třeba dodávat, že Němečková žádný klášter nestavěla, do Říma nejela a všechny vymámené peníze užila pro svůj rozmařilý život.

V říjnu 1897 zasedl zemský soud a Marii Němečkovou poslal (po jednomyslném rozhodnutí porotců) na pět let do těžkého žaláře. „Případ tento pěkně ukazuje, jaký účinek má na duševní stav velké části ženského pohlaví vliv klerikální“, uzavřelo líčení případu socialistické Právo lidu.

Ještě krátce k těm Sudetákům a jejich hloupým nápadům uspořádávat své srazy v Brně.

Marek Sterzik

Moje babička žila před druhou světovou v české exulantské kolonii na území tehdejšího Pruska. Naše rodina tak vystěhovávání Němců zažila z obou stran. Na jedné straně, když danou kolonií prošla fronta, nebyl již naší rodině umožněn návrat zpátky na své území. Měsíc poté, kdy moje babička zaplatila poslední splátku svého domu, odjížděla vlakem někam do vnitrozemí a možnost návratu zpět už prostě nebyla. Usadili se tam Poláci, kteří jsou tam dodnes. Dnes je to polská osada Grodziec, kde jméno mých předků už ukrývá pouze paměťní deska na zdi místního kostela.

Na druhé straně ale, jakožto příslušníkům české menšiny, bylo naší rodině umožněno usadit se tady v českém pohraničí v oblastech, které právě Sudetští Němci před tím obývali a které po válce museli opustit. Stali se z nás tak re-emigranti. Po dvou stech letech v německém exilu jsme se zase vrátili zpět do Čech. Právě a pouze díky celé té turbulentní době, kolektivním přesunům obyvatelstva a tak podobně.

A tak mám tady na naše lepší zastánce Posseltovy linie, co tady chce na Čechy házet vinu za své vysídlení a chce "spravedlivě vyrovnávat" křivdy, otázku - A jak jako ty vaše domnělé křivdy chcete narovnávat??? Tím, že vytvoříte nové?

Uvědomujete si vůbec zvrácenost celého toho vašeho pohledu, co se v těch vašich slepičích hlavičkách urodil? Naše rodina tak podle vás může za to, že jsme tady jistým Schneiderům (tak se skutečně jmenovali předchozí obyvatelé našeho domu) sebrali barák a je podle toho potřeba tu křivdu "spravedlivě vyrovnat?" A kdo jí bude vyrovnávat? Stát? Nebo my osobně? A kdo vyrovná tu křivdu, že babička přišla o ten svůj čerstvě splacený dům, ve kterém dnes bydlí jakási polská rodina? A která, když jsme se tam loni byli jen tak podívat - příznejme si to - se na nás koukala s jistou dávkou nedůvěry až nevraživosti, prostě jako na Posselta? Zapojíme tedy do "spravedlivého vyrovnávání" po Posseltově vzoru všechny státy Evropy? A což takhle ještě dorešit otázku válečných reparací? To je také oddělené téma, že? Protože čechům se otázka viny za křivdu, kterou nespáchali, prostě natlačit do hlaviček musí, že?

I otázka té tzv. "kolektivní viny" je samozřejmě čirá zhůvěřilost. Uvědomujete si vůbec, milí zlatí ve svých dutých hlavičkách, že celé to Německé řádění bylo tak skvěle organizováno, že všechno, včetně genocidy Židů probíhalo naprosto v legálním právním rámci a zcela podle zákonů? Víte, co to znamená? Že jestli chcete soudit nacisty podle zákona, tak můžete jenom konstatovat, že nacisté jednali zcela správně a můžete je tak jenom pochválit za věrné dodržování právních norem! A jestli to zvěrstvo chcete nějak odsoudit, tak holt nic jiného, než kolektivní vinu nemáte k dispozici. Proto také byly ty velké pokusy po druhé světové pořádně kodifikovat mezinárodní právo, aby se i případy nacistického běsnění mohly soudit trochu lépe, než na principu kolektivní viny, ale to prostě v době konce války ještě vůbec nemáte k dispozici. Takže buď' ta zvěrstva odsoudíte hezky kolektivně, nebo holt pochválíte nacisty za vzorné dodržování zákonů a skvělé naplňování státem nařízené genocidy. Lidi, myslete trošku, než vypustíte takovéhle "perly" z úst!

Nezbývá mi tak konstatovat, že si Posseltovy nápady "spravedlivě narovnávat" sudetoněmecké křivdy beru velmi osobně, protože Sudetští Němci zdaleka nebyli jediní, kteří kvůli nacistickému běsnění přišli o své majetky. A někteří o ně přišli i přes to, že s nacistickou ideologií velmi hluboce nesouhlasili. Můj děda například dostal pro názorový nesouhlas s názory velkého Führera už před válkou od nějaké Hitlerjugend pěkně přes držku. O barák ale stejně přišel. Na rozdíl od Posselta se v těchto domnělých křivdách minulosti nehodlám už šťourat. Nechci zcela programově žádat žádné kompenzace po nebohých Polácích, co tam dnes v našem domečku v osadě Grodziec hospodaří. Jakýkoliv pokus o nápravu křivd minulosti, které se naší rodině staly, povede dnes zcela nutně k výrobě úplně nových křivd. A dost mě točí, že si tady nějakí sudetoněmečtí lancmančafci chtějí napravovat zcela sobecky své osobní křivdičky, na kterých ještě měly zcela nepopíratelný osobní podíl. Tak to už v životě bývá. Každý čin má své důsledky a nelze si z nich vyzobát jenom ty dobré. Kdo tehdy podporoval Hitlera, tak to na něj prostě dopadlo. Zcela přirozeně. A ano, dopadlo to i na mnoho nevinných, kteří to Adolfovi zas tak moc nežrali. Kdo chce ale "spravedlivě narovnávat" křivdy, měl by si nejprve uvědomit, kdo tenkrát výrobu těch křivd vlastně schvaloval, ba podporoval.

Milí Sudetáci. Jestli doopravdy toužíte po smíření, radím vám, nechte staré křivdy minulosti a už se v nich pro Boha živého nešťouřejte! Šťourání se ve

starém hnoji udělá jediné - zvedne se smrad. A v takovém smradu se doopravdy smíření hledá velmi, velmi těžko. Snaha o "spravedlivé narovnávání" kterou zcela sobecky prosazujete jenom na vaše vlastní osobní křivdy, ignorující křivdy všech ostatních, způsobí jenom a pouze křivdy nové a vzbudí další nesváry. Nechte už toho Hitlera i se všemi nacistickými pohlaváry tlít v zemi a k jeho činům už se nevracejte!

A s pohádkami o hodných Sudetských Němcích a zlých Čěších běžte fakt do háje!

Ptáci

Ross Hedvicek

Bydlím v boondocks - oblasti vyrazně bující stromy a zelení. New York nebo Praha, to není pro mne. V ulici, na které bydlím jsou domy jen z jedné strany. Přes cestu na ulici je velký trakt stromu a keru - typická floridská džungle. Není tam nic, žijí tam jen floridští pantheri. Je to velké jako puma, jenže hodně hubenejší a nejsou černí, jak by se dalo předpokládat, ale hnedosedí a černé mají jen konce tlap, ocasu, který je dlouhý jako celé tělo a predek tlamy. Velmi rozeznatelně vrčí a při zdejším nedostatku myslivců musíte davat bacha, aby vám nevlézli až do obyvatku .

Ovšem nejvíce je tam v té džungli ptaku. Po pár letech poslouchání těch 24-hodinových skreků se naučíte rozeznávat, co je co a kdo je kdo. Mým oblíbeným je ptáček jménem Mockingbird, malý nepřilís barevný ptáček, jak se jmenuje český nevím, já to překládám jako Ptáček posmevacek, protože se baví tím, že imituje zvuky okolo sebe, ptáky, zvířata i okolo jedoucího auta. Uplný pták blbec.

Existuje i dětská hádanka: "What sound makes a mocking bird?" (Jaký zvuk dělá mocking bird?) a po neuhodnutí je správná odpověď: "None, he just is just mocking other birds!" (Zadné, jen si dělá srandu z jiných ptáků!). A ne, že by ten pták byl spokojen s deláním si legrace z jiných ptáků. Amerika je svobodná země, tak se může všechno!

Jednou jsem dělal něco v garáži a vrtal jsem vrtáčkou značky Bosch. Na strome přes cestu - tak 15 metrů daleko - seděl ten idiot mockingbird a spicoval uši. Já jsem vytáhl vrtáčku ze zásuvky a uklízel, když tu se ze stromu ozvaly naprosto verohodný hvizdávky zvuk vrtáčky Bosch.

Mockingbird z toho měl srandu. On je ochoten opakovat cokoli, pokud to slyší dostatečně mockrat za sebou. Napadlo mne, že kdyby můj kamarád Milousek Varga nežil v gated community a naproti jeho garáži byl taky mockingbird, tak by za chvíli ten mockingbird vyrval to protáhle pražské: "Ty voleeee! Ty voleee!"

A dnes ráno stojím na driveway a objevil jsem tam nového ptáka. Stejně malý jako mocking bird, ale s červenou hlavičkou. Ptáky s červenou hlavičkou nemám rád - jsou blbější než průměr. Pojmenoval jsem ho Armageddon Bird. Címel na mne, pak se nadechl a začal vyrvat: "Aaaalll- is-finished! Aaaalll- is-finished! Aaaalll- is-finished! Finished! Finished! Finished!" Vzal jsem ze země kus dřeva, uschle palmové větve a hodil to po něm. Uletel, hájzl jeden. Takže teď jen doufám, že ho neslyšel mocking bird. Ten, když vidí, že to má úspěch, tak neví, kdy přestat.

And I would have to kill the mockingbird...

A tohle je australská obdoba naseho mockingbirda... tenhle blázen dělá elektrickou sbíječku, na konci ty stejnou vrtáčku a rezání pilou...

Původně jsem tuhle poznámku chtěl nazvat "How to kill a mockingbird", ale to by asi politicky korektní slunickare trefil slak.

U nás doma, na Floridě, žijeme v souladu, ba co dim, primo v symbioze, s přírodou. Vzájemně se respektujeme. Myslivce tu nemáme, takové ty tlusté komunisty se zeleným kloboučkem s kamzíci setkáváme, co dvojkou brokovnicí pravidelně decimují zajíce a jinou zver a pak si u toho připijí slivovici nad uhlé srovnanými radami mrtvých zvířat - vůbec neprotestují, vlastenci, viděl jsem to v Česku na vlastní oči.

A vzhledem k tomu, že tady na zver neděláme periodickou genocidu, tak se zvířata nebojí a v podstatě žijí mezi námi - my nevdáme jim, oni nevdají nám.

Ted každé ráno vidím primo u cesty rodinky divokých prasat, jak se tam zabývají vyryváním lanyzu, malá prasátka nejsou pruhována (jak prý jsou v Česku, kde jsem nikdy žádné neviděl), ale jsou spíš flekátá a stojí jen tak 2-3 metry od vozovky a projíždějící auta prostě ignorují.

Potom tady zajisté máme aligatory. Ti jen pomalu a rozvážně přejdou přes cestu do dalšího houští nebo nějakého jezírka. Doporučuje se zastavit a nechat je přejít. Aligatori neznají dopravní předpisy a vy si můžete utrhnout narazník.

Aligatori vůbec nemají pochopení pro bezpečnostní předpisy (tohle je starší historka, ale patří sem). Na Florida Gulf Coast University, kam před lety chodil můj syn, měl v tom jezírku uprostřed aligatora jménem Magnum (protože byl velký). A aligatorovi bylo horko a tak se jednoho večera vypravil z jezírka do univerzitní knihovny (otevřená 24 hodin), kde v klidu prošel tema skleněnýmá soupacímá dverma, co se automaticky otevrou a našel místo, kam fouká studený vzduch z klimatizace, lehl si tam a usnul. Uvnitř.

Az ho objevili, tak zavolali univerzitní policii, která ho poklepáváním pendrekama po hrběte vzbudila a vyhnala ven. Ovšem Magnum nebyl žádný blbec, budovu knihovny oběsil a jinými zadními dvermi se tam zase vrátil. Když se zjistilo, že Magnum není poučitelný (byl jako Cesi, ti taky nejsou poučitelní), tak zavolali Animal Control, ti Magnuma chytili, nalozili na pickup truck a odvezli do Everglades, kde určitě statně žije dodnes.

Pak tu máme armadillo (český pasovec), v podstatě takový obrněný potkan. Ze je obrněný, o tom se přesvědčila i moje sousedka (napřic přes zahrady) Helen Wright, které jeden armadillo vrtal v zahonu s kytickami. Žijí s sousedství, kde žije hodně vojáku v duchodu, bývalých agentů FBI a různých tripismenkových organizací, takže v každém dome je několik střelných zbraní, jak se na správné Američany sluší. Už to není tak zajímavé, jako když se můj souseď hned vedle, Mark, vietnamský veterán s jednou nohou, opil a zmarihuanoval a pak strlel z jeho legalně držene AR-15 po všem, co se hybalo a křičel "Fuck you, Charlie!" a "Incoming!".

Ovšem armadillo byl taky nepřítel, přinejmenším pro Helen Wright (původem z Rzeszow, Polsko), která po spatření zpusoseneho zahonku vytáhla pistoli a primo za svým bazenem začala armadilla honit a strilet po něm. Když vystrlela celý zásobník, vytáhla z kabelky další, zasunula a strilela dál. Armadillo nic a stále přechal, trefen ale nezranen, krůnyr nebyl z kevlaru, ale fungoval.

Přijel seríf, pln obav, co se děje, ale když viděl, že je to pouze Helen, tak jí pomohl zahnat nezraněného armadilla do palmetto džungle naproti.

A máme tu i pumy - místní verzi se říká Florida panther, není černá, ale bezová, konce tlap, konec ocasu a cumak má černý. Uplně černého panthera jsem tu ještě neviděl, i když údajně tady žít má. Ti bezovi žijí v palmetto džungli přes ulici naproti mémú baraku - vylezají jen večer a nebo brzo ráno, doporučuje se zastavit a nehybat se, mate-li maleho psa, vzít cokla do naruče. Nepamatují, že by naše pumy někdy napadly člověka. To bobcats (český rys), je daleko horsí a člověka bezně napadá a skáče po hrdle, po krku. V posledních letech tady byly dva případy (napřed chlap a o rok později nějaká ženská). V obou případech člověk vyhrál a bobcat byl USKRCEN a člověk jen pokousan a podrápan.

I černí medvědi tu jsou, jen takový medá beda střední velikosti, žádný grizzly, ti tady nežijou, ale medvědi vždy utečou tím svým medvědim cvalem už zdálky. Potom jakési vzácné želvy, jak mi minulé týden tvrdil odborník na želvy z Česka. Ty želvy, co žijí okolo mne jsou v podstatě neskodné, jen zavazí na cestě a musíte ji vzít a odnést vedle do trávy (což každý slušný floridský ridic dělá), ale okolo Myakka River žijí i snapping turtles (chnapající želva, co vám ukousne prst jedna dvě) a potom killer turtles (želva zabiják) ve Snook Haven.

A jednou se ke mne na patio dobyvala i stříbrná liška (silver fox), zahnal jsem ji smetákem, ale chnapala i po smetaku, chtěla se prát.

Ovšem uplnou kuriozitou je tady uplně obyčejně vypadající pták - jmenuje se Mockingbird, latinsky Mimus polyglottos (tedy mnohojazyčný), jak se to jmenuje český nevím, já to překládám jako Ptáček posmevacek. Je o tom i už zmíněná taková dětská hádanka ze školy: "What sound makes a mocking bird?" (jaký zvuk dělá mockingbird?) a odpověď je "None, it's just mocking other birds!" (žadný, jen napodobuje jiné ptáky).

Mockingbirds jsou tady značně rozšířeni, včetně džungle naproti mémú domu a jejich zábavou, obzvláště ráno, je napodobovat jakékoli zvuky co slyší, většinou jiné ptáky, ale často i lidské zvuky, hlavně mechanického původu. Já sám jsem to viděl, když jsem doma v otevřené garáži něco vrtal, obyčejnou zelenou elektrickou vrtáčkou značky Bosch. Po chvíli se z keru přes cestu začaly ozyvat taky zvuky vrtáčky, napřed neumele, ale nabyvalo to na kvalitě a verohodnosti. Mockingbird se bavil.

Rekl jsem o tom kamarádovi a on říká, že "jeho" mockingbird umí napodobovat i zvuk malé stolní pily a zvuk domácího vzduchového kompresoru. Pak jednou přišel s novinkou, že ho zvuk kompresoru vycházející z keru od v podstatě neviditelného ptáčka jednou tak dožral, že vytáhl pistoli a do palmetto džungle vystrlel celý zásobník. Zvuky kompresoru pry hned přestaly, ale během minuty se pry z keru ozvaly verohodně vystřely Heckler-Koch .45 - az pry se překvapením prikřel.

Když jsem k němu nedávno přijel, měl otevřenou garáž, u vrat postavenou zídli a na ni ten velký žlutý boombox, co používají stavební řemeslníci na stavbách, prodluzovacká do zdi a muzika hrála na plně pecky, směrem do džungle. On v garáži vůbec nebyl. Z cedecka hrál David Gilmour od Pink Floyd - ty jeho tahle, kvilející sola na kytaru - CD Rattle That Lock.

Ukázal jsem prstem na boombox a povidám: "Proc to tak rve?" a on říká: "To je pro mockingbird naproti. Učím ho něco nového, hájzla!".

Zbraně pro Fidela:

Jak Československo vyzbrojilo Kubu a tvrdě si to nechalo zaplatit

Přemysl Strážný 2026

Československo vyzbrojilo Castrovu Kubu samopaly a tanky. Ale nezištná bratrská pomoc to nebyla – Praha se chovala jako tvrdý kapitalistický obchodník.

Kostarika, prosinec 1958. V San José osloví neznámý muž jednoho z československých delegátů, kteří právě křižují Střední Ameriku. Představí se jako zástupce firmy Polini. A rovnou přejde k věci: „Potřebujeme zbraně. Hodně zbraní. A potřebujeme je pro Fidela Castra.“

Zní to jako začátek špionážního románu, ale realita byla prostá. Na Kubě se pod nápoem Castrových revolucionářů hroutil režim diktátora Fulgencia Batisty podporovaný USA. Revolucionáři, kteří byli na prahu vítězství, potřebovali spolehlivý zdroj pro dodávku zbraní, protože se obávali americké odvety.

Pro Prahu byl tento obchod zajímavý, protože potřebovala valuty. Proč se ale vousatí revolucionáři obraceli právě na malý stát ve střední Evropě? A proč o zbraně nepožádali přímo Sovětský svaz?

Československo jako sovětský diplomat v Karibiku

Kuba ležela v zájmové sféře USA a přímý kontakt se Sovětským svazem by mohl vyvolat okamžitou invazi. A to si Fidel Castro nepřál – moc dobře věděl, že jeho revolucionáři nedokáží porazit pravidelnou americkou armádu.

Zkorumpovaný diktátor Fulgencio Batista uprchl z Kubu v noci z 31. prosince 1958 na 1. ledna 1959. Castro zanedlouho potom poslal do Československa žádost o pomoc s vyzbrojením svých jednotek. Díky jednání v Kostarice věděl, že nebude odmítnut.

Československo bylo ideální volbou pro obě strany. Patřilo do socialistického tábora, ale na rozdíl od Sovětského svazu nikdy úplně nepřerušilo s Kubou diplomatické styky. Obchodní výměna probíhala bez problémů i za Batisty.

Po doručení žádosti proto Praha neváhala a okamžitě kontaktovala Moskvu, aby zjistila, zda tento obchod neodporuje sovětské linii. Odpověď přišla rychle: „Schvalujeme. Ale v dokladech pro jistotu vynechejte místo určení,“ doporučili Sověti. Hra na schovávanou mohla začít.

Kreml totiž zprvu o Kubu nejevil velký zájem. Nevěřil, že se revolucionáři udrží u moci. Proto nechal Československu roli diplomata, který měl „sondovat terén“. Praha se této role chopila s chutí – kalkulovala s tím, že pomoc Kubáncům přinese i politické ovoce a příznivě ovlivní „osvobozenecký“ boj v celé Latinské Americe.

Švýcarský prostředník a padesát tisíc samopalů

Dodávku zbraní z Československa na Kubu od počátku komplikovala velká obava Kubánců z reakce USA. Proto mělo vše probíhat v co největším utajení.

V září 1959, kdy už Castro Kubu plně ovládal, se v Praze objevil švýcarský obchodník Willy Strub. Zastupoval firmu Philippa Friedlandera a měl jasný úkol: nakoupit 50 000 kusů samopalů vzor 23 a 25 – tolik, aby se jimi vyzbrojila celá kubánská armáda. K tomu munice: až půl miliardy kusů. Deset tisíc nábojů na každý samopal.

Pro úředníky z Hlavní technické správy to byla informace, o které snili. Tyto zbraně se totiž

v československé armádě právě vyřazovaly jako zastaralé. Místo aby skončily ve šrotu, mohly přinést miliony v tvrdé měně. Sen každého národohospodáře. V případě munice se situace trochu komplikovala, protože československá armáda jí neměla dost. Musela by se dokoupit v Polsku nebo vyrobit – ale to nevedlo.

Strub totiž slíbil platbu ve švýcarských francích. A hlavně nabídl něco, co Praha potřebovala slyšet: dopravu zajistí sám. Nebezpečí, že náklad zadrží americké námořnictvo, padalo na něj. Pro Prahu ideální pozice – zisk bez rizika.

Objednávka, která Prahu přerostla

V dubnu 1960 přijal prezident Antonín Novotný v Praze generálního tajemníka kubánských komunistů Blase Rocu. Ten přijel s požadavkem na technickou pomoc při výcviku kubánských ozbrojených sil.

Požadavky Kubánců nakonec narostly do takových rozměrů, že se do celé akce musel zapojit i Sovětský svaz. Zavázal se poskytnout třetinu toho, co revolucionáři požadovali. I pro Moskvu to bylo výhodné – zbavovala se zastaralých zbraní a techniky, pro kterou už často neexistovaly ani náhradní díly.

Byznys především, El Comandante Castro

Československým obchodníkům se podařilo Kubáncům prodat i věci, které by asi nikdo jiný nedokázal – třeba trofejní zbraně z druhé světové války jako německý kulomet MG 42.

Atmosféra byla bratrská – až do chvíle, kdy československá strana předložila konečný účet. Kubánci se nestačili divit, jak protřelí jsou obchodníci v socialistickém Československu.

Celý balík zbraní měl hodnotu 866 milionů tehdejších korun. Kuba dostala obrovskou slevu – platila jen asi třetinu ceny, a to formou desetiletého úvěru. Praha ale trvala na tom, že splátky musí probíhat ve volně směnitelných měnách.

„Naše ceny odpovídají cenám na světových trzích,“ vzkazovali čeští vyjednavci, když si Kubánci stěžovali, že jsou zbraně drahé. Propaganda později mluvila o nezištné pomoci, ale v zákulisí se bojovalo o každý frank. Byznys prostě převládal revoluční nadšení.

Neudržel se ani Fidel Castro a postěžoval si, že se Čechoslováci chovají příliš „obchodnický“ a jejich politika připomíná spíše vztahy mezi kapitalisty než mezi socialistickými přáteli. Muž, který vyháněl ze svého ostrova americké korporace, narazil na stejně tvrdé vyjednavce – akorát seděli v Praze.

Zátoka sviní: české zbraně v akci

Investice do československých zbraní se Kubě vyplatila dříve, než kdokoli čekal. V dubnu 1961 přistáli v Zátocě sviní exulanti podporovaní CIA s cílem svrhnout Castrův režim. Jenže narazili na armádu, která byla připravená.

Kubánští vojáci, vycvičení československými instruktory a vyzbrojení samopaly a tanky T-34/85 z Československa, invazi rychle odrazili. Sám Castro po bitvě vyzdvihl československou pomoc. Bez ní by podle jeho slov nebylo možné „imperialistické agresi“ čelit.

V Praze zavládla spokojenost. Nejenže se podařilo podpořit nového spojence, ale otevřely se dveře k dalším obchodům. Československo uzavřelo s Kubou dohody o vybudování závodů na výrobu traktorů, motocyklů a posléze i aut. Uvažovalo se i o dovozu kubánského cukru. Všechny tyto kroky měly zmírnit účinek amerického hospodářského embarga.

Když dojdou dolary

Euforie z vítězství na Kubě vyprchala velmi rychle. Už v roce 1962 se země propadla do hluboké hospodářské krize. Americké embargo začalo bolet a Castrova pokladna vyschla.

Kubánci přišli s nabídkou, která zněla téměř absurdně: „Nemůžeme platit v dolarech. Vezměte si cukr.“ Praha dodala samopaly, tanky a municí – a měla dostat zpět pytle s třtinovým cukrem. Pro úředníky z ministerstva zahraničního obchodu noční můra. S valutami z Kubu se už napevno počítalo.

Zatímco Sověti Kubě všechny zbývající splátky velkoryse prominuli, Praha se odmítla hnout. Potřebovala valuty na nákup surovin ze Západu – a žádné bratrství na tom nemohlo nic změnit.

Třenice byly tak velké, že se do nich vložilo i ministerstvo národní obrany. Kritizovalo kolegy z obchodu, že „přeceňují hospodářskou stránku a nedoceňují skutečné potřeby kubánské armády“. Ukázalo se, že v socialistickém bloku nebylo vše tak jednotné, jak se navenek zdálo.

Valuty vítězí nad ideologií

Příběh vyzbrojení Kubu není jen prachem zapadlou kapitolou z archivů. Mnohé z československých zbraní zůstaly na ostrově v aktivní službě desítky let. Ještě donedávna bylo možné při vojenských přehlídkách v Havaně spatřit tanky T-34/85, vyrobené v Československu v sovětské licenci.

Model „zbraně za valuty“ se navíc stal šablonou, kterou Praha později opakovala v Egyptě nebo Sýrii. Princip byl prostý: prodat vyřazenou techniku, za kterou by v kovošrotu dostali zlomek ceny, za částku až jedenáctinásobně vyšší.

Byli jsme tedy pouhými sluhy Moskvy? Archivní materiály ukazují něco zajímavějšího.

Československo sice věrně sledovalo sovětskou linii, ale když přišlo na peníze, dokázalo být překvapivě tvrdým partnerem. Jako by v kancelářích ministerstva zahraničního obchodu přežívalo cosi z předúnorového kapitalistického myšlení – toho, které mělo po roce 1948 definitivně zmizet, ale které si zřejmě našlo cestu i do socialistických struktur.

Ideologie byla krásná věc. Ale bez dolarů a liber se moderní stát neobešel. A pokud k jejich získání stačilo poslat pár tisíc vyřazených samopalů na druhou stranu zeměkoule, byla to pro tehdejší Prahu nabídka, která se neodmítá.

Až někdy uvidíte starý dokument o kubánské revoluci, dívejte se pozorně na zbraně v rukou revolucionářů. Možná v nich poznáte kus příběhu, který začal v českých zbrojovkách – a skončil na útech v Praze

Zdroje:

Michal Sikora: Československý obchod se zbraněmi v 50. a 60. letech minulého století. Nástroj československé nebo sovětské zahraniční politiky? Brno 2022. Masarykova univerzita. Diplomová práce.

Jaroslav Fiala: Zahraniční politika Spojených států amerických vůči Kubě v letech 1958-1965. Praha 2015. Univerzita Karlova. Disertační práce.

Mučedníky komunistického režimu připomene na Vysočině noční pouť

3. května - Velká událost čeká celou brněnskou diecézi 6. června. S blahořečením dvou obětí komunistického režimu Jana Buly a Václava Drboly, k němuž dojde při slavnosti na brněnském výstavišti, se pojí i řada akcí v dnešním Kraji Vysočina, kde oba katoličtí kněží působili.

Z hrdinů bolševické revoluce vlastizrádců: První vlna čistek v Rudé armádě

Lubomír Hlavienka 100+1 2026

V druhé polovině 30. let procházel Sovětský svaz krvavou očistou, během níž si Josif Stalin upevnil svou roli vůdce státu i strany. Revolucí shora likvidoval všechno a všechny, kdo ještě mohli představovat výzvu jeho samovládě. Stranou diktátorovy pozornosti nezůstala ani Rudá armáda.

V průběhu 30. let se Rudá armáda začala reorganizovat a vojenskoprůmyslový komplex ji dokázal zásobovat moderními zbraněmi. Zatímco v roce 1929 disponovala 90 zastaralými tanky, 1 500 automobily, 7 000 děly a 1 000 zoufale nemoderních letadel, tak v polovině 30. let se již jednalo o kolos s 10 000 tanky a obrněnými automobily, 14 000 automobily, 17 000 děly a 5 000 letadly.

Tento rozvoj se projevil i v otázce, kudy povede cesta sovětské vojenské vědy a jak špičky Rudé armády zahrnou tento progres do svých vizí budoucí války. A právě otázky vojenské doktríny stály i u kořenů osobních animozit, které se naplno projeví během čistného teroru druhé poloviny 30. let.

Odkaz občanské války

Sovětská vojenská věda od přelomu 20. a 30. let považovala za nejpravděpodobnější válku na západní hranici země. Od toho se odvíjely představy armádních elit, které počítaly, že rozhodující střet se odehraje v rozsáhlých prostorech Východoevropské roviny. Zdejší oblasti představovaly ideální terén pro vedení mobilního boje, jako tomu bylo za ruské občanské války (1917–1923), a z těchto tradic vyrůstaly i názory na adekvátní podobu a využití Rudé armády.

Na straně jedné stáli původně mladí důstojníci, kteří se v letech 1917–1923 dostali do čelních pozic v armádě. Díky radikálnímu rozchodu s minulostí se muži jako Michail Tuchačevskij či Vitalij Primakov nemuseli zabývat konzervativními dogmaty a předvíдали, že nadcházející válka bude převážně mechanizovaným a motorizovaným konfliktem. Zásadní dopad na jejich postoje měly myšlenky vojenského teoretika Vladimira Triandafillova, které pracovaly s konceptem hlubokých operací vedených velkými mechanizovanými svazky, jež po prolomení fronty postoupí do hlubokého týlu nepřítele a nedovolí obnovu pevné obranné linie, čímž dojde k jejímu úplnému rozpadu.

Boj o vojenskou teorii

Oproti modernistům stáli tradicionalisté, které ztělesnili zejména příslušníci takzvané caricynské skupiny, důstojníci spojení s obranou tohoto města v roce 1918, k nimž se připojili veteráni 1. jízdní armády. Patřili k nim například Kliment Vorošilov, Grigorij Kulik, Semjon Buďonnyj či Jefim Ščadenko. Ti zastávali myšlenku, že i v příští válce bude hrát hlavní roli v manévrovém boji jezdeckto a koňmi tažené dělostřelectvo, a tak se zasazovali za jejich výrazné posílení. Motorizace a mechanizace měla v jejich dogmatech místo pouze tehdy, pokud neohrožovala dominantní postavení kavalerie.

Tuchačevskému se nakonec podařilo prosadit své vize, avšak vysloužil si tím hlubokou zášť, a zejména lidový komisař obrany Vorošilov se stavěl vůči svému podřízenému s neskrývaným

nepřátelstvím. Tuchačevský také zřejmě neměl v nejvyšším vedení žádného skutečného spojence (snad s výjimkou lidového komisaře těžkého průmyslu Grigorije Ordžonikidze), který by hájil jej a jeho lidi. To se o Vorošilovovi, starém Stalinovu spolubojovníkovi a členovi politbyra, říci nedalo.

První krev

Síla armády a nezávislost myšlení jejich velitelů budila ve Stalinovi podezření, že se za vojenskou profesionalistkou mohou skrývat politické ambice. Jeho paranoie, která dostoupila vrcholu v druhé polovině 30. let, využili tradicionalisté v armádě, kteří zlobu nejvyššího velitele obrátili proti svým ideovým soupeřům.

Úvodní kroky směřující k „očistění“ armády proběhly již v době, kdy se připravoval první monstrproces proti bývalým vůdcům bolševické strany Grigoriji Zinověvovi a Lvu Kaměněvovi. V červenci 1936 zatkl příslušníci Lidového komisariátu vnitra (NKVD) Dmitrije Šmidta, velitele tankové jednotky Kyjevského vojenského okruhu, bývalého sympatizanta Lva Trockého a osobního Stalinova nepřítele. Šmidta čekaly měsíce krutých výslechů, které jej zcela zlomily, až nakonec označil několik dalších důstojníků za příslušníky spiklenecké skupiny. V červnu 1937 ho popravili, ale jeho svědectví pomohla rozhybat celou mašinerii.

Řada je na armádě

V Moskvě mezitím proběhly dva monstrprocesy, při nichž došlo nejen k likvidaci levicového křídla strany, ale v průběhu přelíčení zaznělo také Šmidtovo jméno, což jasně signalizovalo, že NKVD hledá protistátní spiknutí uvnitř armády. Šmidt i někteří další zadržení důstojníci přitom byli blízcí čelnímu představiteli reformního křídla armády a veliteli Kyjevského vojenského okruhu Jonovi Jakirovi. Tato zjevná výhrůžka vůči armádním elitám nezůstala bez následků.

Již během roku 1936 došlo v armádě k zatčení 925 vojáků za kontrarevoluční činnost, z čehož 79 patřilo mezi střední a vyšší důstojníky včetně sborového velitele Vitovta Putny. Zatčené obligátně čekaly tvrdé výslechy a z jejich vynucených výpovědí začala NKVD konstruovat příběh, který měl později posloužit jako základní kámen dalšího procesu.

Začínalo být zjevné, že Stalin jako pragmatik dopřál po nějaký čas sluchu reformistům a pozvedl je do nejvyšších pater Rudé armády. Sám byl ale členem caricynské skupiny a nyní nastal čas podpořit bývalé spolubojovníky Vorošilova a Buďonného a tím rozřešit spor o koncepci Rudé armády.

Vydavatel: Nic nového pod sluncem. Soudruzi soukmenovci také zlikvidovali zakladatele NSDAP.

Noc dlouhých nožů (30. června – 2. července 1934) Označení Noc dlouhých nožů je poetický název pro masakr, krvavou čistku v nacistickém Německu, během níž Adolf Hitler s pomocí SS a gestapa zlikvidoval vedení polovojenských oddílů SA (tzv. „hnědých košil“), v čele s Ernstem Röhmem, a další politické odpůrce. Tato akce, byla prezentována jako potlačení „Röhmova puče“.

Malá vnučka: „Babíí, kam jedeš na tom kole?“
„Na hřbitov Ellenko.“
„A kdo přiveze to kolo nazpátek?“

Dívka nahlásila brutální znásilnění, ale policisté jí neuvěřili.

CTK – 8.05. - Pražský soud začal ve středu projednávat případ policistů, kteří podle obžaloby neumožnili dívce v roce 2023 ohlásit znásilnění. Po vyšetřování Generální inspekce bezpečnostních sborů (GIBS) státní zástupce obžaloval trojici z maření úkolu úřední osoby, za které hrozí až roční vězení. Jeden z nich se doznal a podepsal dohodu o vině a trestu. Soud začal projednávat případ dalších dvou, kteří vinu dále odmítají. Soudkyně Simona Heranová případ odročila na polovinu června, chce slyšet ještě další svědky. Pak plánuje vyhlásit rozsudek.

Pachatel tehdy tříadvacetiletou dívku v květnu 2023 dva dny bil železnou tyčí a znásilňoval v dílně domu v Českém Dubu na Liberecku, byla uvázaná na řetězu. Když ji pustil, odjela vše nahlásit na policii do Prahy, protože muž jí tvrdil, že je sám policista. Na policii ale neuspěla. Trojice členů přivolané výjezdové skupiny jejímu oznámení nevěřila. Po tříhodinovém výslechu ji podle obžaloby přesvědčili, aby podepsala protokol, že se jí nic nestalo. Dívka uvedla, že ji policisté v Praze vyhrožovali, že ji zavrou, když si své oznámení nerozmyslí.

Dohodu o vině a trestu v případě podepsal policista Lukáš Řízek. Doznal se, vyvázl s peněžitým trestem 20 000 korun a u policie zůstal. Před pražským soudem tak stojí velitelka přivolané výjezdové skupiny Jana Michálková a její podřízený Jan Dalešický. Podle něj byla dívka roztěkaná, test na psychotropní látky byl u ní pozitivní. Popřel, že by policisté na dívku jakkoli tlačili. On i Michálková popírají také to, že by jim znásilněná dívka říkala, že má tašku s důkazy či že je zraněná.

Proti nim stojí výpověď dívky a dalších policistů, píšou HN. Například podle dozorčího, který přijal prvotní trestní oznámení, se vyjadřovala souvisle, i když její příběh byl hodně divoký. Potvrdil, že dívka hlásila, že má s sebou tašku s oblečením z dílny, kde ji pachatel znásilňoval. Důvěryhodná byla dívka také podle libereckého kriminalisty, který se k ní dostal při vyšetřování dalšího znásilnění.

Výpověď dívky nakonec potvrdili právě liberečtí policisté, když vyšetřovali další útok pachatele, který o několik týdnů později podobně držel v zajetí a znásilňoval čtrnáctiletou dívku. Té se podařilo utéct. Krajský soud v Liberci loni v lednu tehdy čtyřiačtyřicetiletému Vojtěchu Rydvalovi za tyto skutky uložil trest 10,5 roku vězení. Odsouzen byl za znásilnění, zbavení osobní svobody a nedovolené ozbrojování, soud mu zároveň nařídil ochranné sexuologické léčení v ústavní formě. Ženu, která dívky k sexu jemu i dalším mužům nabízela, soud potrestal vězením 8,5 roku za obchodování s lidmi a za výrobu dětské pornografie.

„Pane doktore, mám problémy se zrakem.“
„No to máte pravdu, my jsme urologie.“

Muž přijde hladový z práce a večere nikde.
Manželka se klidně dívá na televizi.

„Už toho mám ale opravdu dost! Jdu na jídlo do restaurace!“ křičí rozčileně muž.

„Ale miláčku, nerozčiluj se prosím a počkej ještě deset minut,“ říká manželka.

„A potom bude večere na stole?“ ptá se překvapeně manžel.

„To ne, ale skončí mi Ordinace a já se obléknu a půjdu s tebou.“

HORÁKOVÁ A DVA levicové GANGY

Hrdiny hledá prakticky každá politická subkultura, aby jejich příkladem pozvedla své příznivce, anebo aby jimi naopak útočila na své odpůrce. Proto je mimochodem dnes kriminálník Floyd v USA mnohými brán jako svatý muž, protože se skvěle takovou osobou útočí na systém, byť by si o dotyčného pána před pár týdnů většina jeho nynějších "obdivovatelů" neopřela ani kolo.

Paní Horáková byla velice ambiciózní dáma. Podíváte-li se na její životopis, tak tam uvidíte jen jediné - obrovskou touhu být "někým důležitým". A bylo jedno jestli to bylo za první republiky (působila v Ženské národní radě), v politice (Národní demokratická socialistka), za války jednala s K.H. Frankem a zrádcem Moravcem (byla dle Lídy Baarové milenkou jeho ženy Jolany), o tom, jak je nespravedlivé, že české ženy nesmějí být členkami nacistických organizací (což je prý diskriminační!!!), po válce založila Svaz přátel SSSR (ne, nebyla jen členkou, jak se píše na wikipedii) a díky tomu byla pozvána do SSSR, kde se sprátelila s Molotovem (ano, to je ten, co podepsal ten tolik v posledních letech zmiňovaný pakt s Ribbentropem). Po roce 1948 zvesela spolupracovala s komunisty (její muž k nim i vstoupil, byť v USA po emigraci tvrdil, že jen podal přihlášku, ale ta nebyla ještě schválena) a díky svým vazbám právě na Molotova byla hluboce přesvědčena, že se stane ministryní věcí zahraničních (ano, po únoru 1948, tedy v komunistické vládě!! ambice jsou totiž ambice) a tomu věřila skutečně naprosto "hluboce". Když totiž J. Masaryk vypadl z okna, tak hned druhý den (!!!) složila poslanecký mandát a čekala dle jakýchsi úmluv až ji jmenují. Jenže zrada - vybrán byl Clementis. Začala tedy více pracovat se západními rozvědkami (naprosto amatérsky), protože pochopila, že v komunistickém Československu její ambice již nebudou naplněny. Mnohými byla navíc vykreslena jako naprostá hysterka, což ještě více umocňovalo její touhu po tom, být někým významným.

Byla konfidentkou Gestapa, jak se leckde píše? Možnosti, které jí dali Němci v době kdy byla vězněna žádní jiní vězni neměli (např. jakožto hospodářka směla opouštět na prospustku koncentrační tábor a to klidně i přes noc, směla se hájit v "jakémsi" procesu "za cosi co údajně provedla" a to přímo v Německu), což je podivné, ale na druhou stranu - pokud jí byla, proč by tyto informace nepoužili marxisté k jejímu zostuzení v době procesu, kdy se za ní přimlouvaly osobnosti celého světa? Proč s tím nepracovali v žalobě? Tímto bych tyto, dnes již těžko ověřitelné, názory (pomluvy?) nechal jiným.

Otázkou je, proč musela zemřít? Byla sice odsouzena za špionáž, ale rozhodně nebyla teroristka, která připravuje ozbrojený puč. Jako výstraha ostatním? Ano, tak to bylo prezentováno, ale stal se opak. Na všechny její životní excesy se najednou zapomnělo a stala se z ní hrdinka odboje, která byla zavražděna ve vykonstruovaném případě. S tím nikdo nepočítal? Nikdo nepočítal s tím, že tímto této, po funkcích a důležitosti toužící, ženě udělají obrovskou reklamu a svatozář? Vždyť stovky jiných lidí bylo "odklizeno" v tajnosti a ani dnes se po nich nikdo nepídí. Existuje teorie, že se chtěl Gottwald zalíbit Stalinovi a tak musel uspořádat monstrproces, aby se předvedl jak má vše v rukách. Ale nebylo to celé úplně jinak?

Horáková byla souzena dle tehdejších platných (marxistických) zákonů za špionáž a vlastizradu. Že skutečně pracovala pro Západ asi nemá smysl zmiňovat, ale jinak bylo vše okolo ní silně zveličeno - její význam, její aktivity a hlavně - její kolegové (!!!). Podívejte se na ně z blízka. Buchal - Národní socialista a člen skutečného ozbrojeného proti-komunistického odboje (tudíž dle žaloby terorista), Pecl - socialista, díky své ženě s politickými vazbami na Jugoslávii (prezident Tito šel vlastní cestou a rozkmořil se se Stalinem, proto se hodilo tuto "nezdárnou" zemi nějak zmínit v procesu), který pracoval pro Západ a pak Kalandra - trockista, který odsoudil Stalinovy čistky, když nechal tento popravit jeho soudruhy. Všimněte si, že tam tedy tehdejší marxisté dali vše co potřebovali - teroristu, špióna s vazbami na Jugoslávii (třetířadého - pouze informoval Západ o náladách a politické situaci u nás) a pak trockistu. A do toho museli mít i nějakého vůdce, který by to zastřešoval a toho udělali z Horákové. Dokonale vykonstruovaný pel měl, kdy za činnost, kterou dotyční vykonali proti státu by v 80-tých letech dostali nanejvýš 5 let na tvrdo (Buchal jako radikál by dostal jednou až 2x více).

Proč tedy tento proces MUSEL vzniknout? Vytvořil ho skutečně Gottwald na přání z Moskvy? Nikoliv. Celou akci přeci řídil někdo jiný a to tajemník ÚV KSČ a tím byl v té době přeci Rudolf Slánský!!! Člověk, který byl zodpovědný za procesy 50-tých let, člověk který zničil stovky životů a který měl i na Západě přezdívku "Velký metař" (protože s každým "zametl"). Tento člověk byl jistého etnika, které se nesmí jakkoliv kritizovat, protože jinak vás banda propagandou mentálně znetvořených osob napříč politickým spektrem (ano, na tom se často shodnou svorně, natolik jsou zmanipulovaní) označí za antisemitu. On sám se obklopil (samozřejmě zcela "náhodou") spolupracovníky ze stejného etnika a spolu zcela ovládli KSČ. Věděli jste, že ho chtěl v emigraci žijící generál Moravec se svou zpravodajskou skupinou OKAPI (vysílali agenty do Československa pod hlavičkou CIA) dostat na Západ? A to v době, kdy proti němu žádné stíhání nebylo ještě zahájeno? Jenže tato skupina byla infiltrována STB, vše prasklo a tak dostal naopak pan trockista Slánský stejný provaz, jaký nalíčil na Miladu. Generál Moravec byl za svou iniciativu velmi ostře napomenut, protože jaksi o své zpackané akci "zapomněl" říci CIA.

Kdo v Rusku ovládl stranu bolševiků před VŘSR? Jakého etnika byl Lenin, Trockij, Zinověv, Kameněv, Sverdlov (popravčí carské rodiny), Jurovskij (vrah následníka trůnu), Frenkel (tvůrce Gulagů), Jagoda a Ježov (šéfové a kati z NKVD), Radek (expert na propagandu v tisku), Litvinov (diplomat SSSR v UK), Volodarskij a Urickij (šéfové Čeky), Charitonov (šéf milice)? Ministrů bylo 22, kdy 18 bylo židovského původu a jen dva byli Rusové? Na obrázku 79 v knize Gulag II od Složenicyna najdete foto všech šesti velitelů těchto táborů (Frenkel, Jagoda, Rappoport, Berman, Kogan, Solts), všichni téhož etnika. Ano. V Rusku, budoucím SSSR, vládli ti všemi zatracovaní Rusové asi v 5%, vždyť ani Dzeržinskij a Stalin nebyli Rusové! Není zajímavé, že když se dostal Stalin k moci a pořádně si ji upevnil, tak nechal kompletně toto vedení zlikvidovat při Velké čistce? Všechny i s jejich přísluhovači a pomocníky? Rudou armádu založil Trockij a měl v ní stále mnoho kádrů, kterým se navíc nelíbilo, že si Stalin dovolil

zlikvidovat všechny "otce revoluce", tedy všechny ty, co to v roce 1917 rozjeli. Všechny ty, kteří měli kapsy plné peněz ze Západu na to, aby rozjeli permanentní marxistickou revoluci a Rusko v ní použili jako jateční maso. A tak důstojníky napadlo, že by se Stalin dal odstranit i tak, že by se spojili s nastupujícím Hitlerem, který se ve své knize Mein Kampf nikdy netajil tím, že válka musí být se SSSR a nikoliv se Západem. A proto Stalin zčásti čistkami zlikvidoval svůj důstojnický kádr a generální štáb. Ne, není pravda, že tím armádu oslabil, zcela naopak. Osoby co nechal zlikvidovat by mu ve válce nepomohli, pouze by měl Hitler více "vlasovců".

A jak to souvisí s Horákovou a jejím vykonstruovaným procesem? Nechali ji zlikvidovat Slánský a spol, naprosto vše zveličili a to hlavně proto, aby odvedli pozornost sami od sebe. Z toho důvodu byl mezi obviněnými i Kalandra, aby se dalo říci: Vidíte jak potíráme trockisty? Sám Kalandra byl ovšem příznivcem Trockého velmi vlašným a s Horákovou se navíc dokonce ani nikdy neviděl.

To Slánský vytvořil z Horákové mučednici a to Slánský byl později sám popraven a s ním byla zlikvidována i celá jeho skupina. Krátce po jejich popravě se v SSSR konal monstrproces s devíti (6 jistého etnika) lékaři, kteří měli údajně, pod velením britské tajné služby, zkusit otrávit Stalina. K procesu již vlastně pořádně nedošlo. Stalin "záhadně" umírá, kdy je mnoho odborníků dodnes přesvědčeno, že byl (zcela "překvapivě") otráven a ještě mu záměrně nebyla poskytnuta první pomoc. Když se vrátil Gottwald z jeho pohřbu z Moskvy, tak také následně umírá, kdy je v ČSSR tvrzeno, že se jednalo o aneurysma, které vzniklo nejspíš masivním infarktem myokardu. Legrační že? Gottwald umírá 9 dní po Stalinovi, po návštěvě Moskvy, kdy již na letišti tvrdil, že je mu velice zle a následně zemře na mrtvici, na kterou zemřel i Stalin. Skoro by se dalo zeptat, proč aspoň nepoužili jiný jed, že? Ale bylo by to zbytečné, po roce 89 se začalo tvrdit, že Gottwald zemřel možná v důsledku syfilidy a tím se o danou záležitost přestali všichni starat. Po letech pak a zhruba ve stejnou dobu, byla navíc obě těla zlikvidována - Stalinovo zalito obrovským množstvím betonu a to Gottwaldovo rovnou spáleno a to vše ještě za vlády trockisty Chruščova.

Dává již smrt Horákové i Slánského smysl? V celém Východním bloku probíhala občanská (inFormační, ryze politická) válka na prvních prioritách řízení mezi stalinisty a trockisty, tedy skutečnými revolučními marxisty.

Dnes sedí trockisté v "našem" parlamentu a paktují se s trockistickou, teroristickou organizací Antifa. V Německu již mají sochy Marxe i Lenina a na jednu stranu pějí ódy na marxismus (systém, kdy jen vyměníte jednu "elitu" za jinou - kdysi za dělnickou třídu a nyní, v tzv. kulturním marxismu alias neomarxismu, se snažíte k moci vyšplhat pro změnu po zádech jakýchkoliv menšin, protože "dělnická třída" díky technosféře již není objektem, který se dá mocensky zneužít) a veškerým zlem se onálepkuje komunismus, který dostal právě ten marxismus za úkol zlikvidovat jednou pro vždy.

Horáková tedy byla obětním beránkem, odvedením pozornosti, od velkých ryb, které by dnes zvesela pracovali na protilidské formě Globalizace a vlastně tak činili již tenkrát. Rozhodně zemřela neprávem a zbytečně. Určitě si nepředstavovala, že její kariéra skončí takto.

S P O R T**Ája Vrzáňová:****Z ledu pražské Štvanice až do mrakodrapů na Manhattanu**

Laura Nová

Ája Vrzáňová v devatenácti letech unikla únosu StB a s medailemi na zápěstí odešla do exilu. Z mistryně světa se stala americkou ikonou, která v New Yorku spolupracovala i s Donaldem Trumpem.

Dvojitý lutz, dvě zlaté medaile z mistrovství světa a náramek, který jí zachránil svobodu. Alena „Ája“ Vrzáňová nebyla jen královnou ledu, ale i ženou, která v devatenácti letech unikla pokusu o únos agenty StB. Zatímco ona bojovala o azyl v Londýně, její matka prchala z Československa v uneseném letadle pilotovaném veterány z RAF. Z politické emigrantky se vypracovala v americkou celebritu, která v New Yorku hostila Salvadora Dalího a v byznysu spolupracovala s Donaldem Trumpem. Její životní příběh, orámovaný skautským slibem, je syrovým záznamem o ceně za svobodu.

Od lyží na pražskou Štvanici

Alena Vrzáňová se narodila v květnu 1931 do rodiny, kde umění hrálo prim. Otec byl violoncellista, matka operní zpěvačka. Ke sportu ji ale vedli od plenek. Už ve dvou letech sjížděla krkonošské svahy a lyžování milovala. Jenže politická situace konce 30. let a nepokoje v Sudetech rodině znemožnily jezdit na hory. Maminka se rozhodla operativně: „Budeš bruslit v Praze.“

Malá Ája zpočátku bruslení nenáviděla. „Byla to hrozná otrava, stále do kolečka,“ vzpomínala později. Zlom přišel, když ji matka naučila první skoky. V osmi letech porazila o čtyři roky starší soupeřky a krasobruslení propadla. Tréninky za války byly drsné. Bruslilo se brzy ráno v naprosté tmě, protože se kvůli náletům muselo zatemňovat. Jediné místo, kde bylo něco vidět, bylo pod jedinou lampou na stadionu. Tam se odehrávaly první bitvy budoucí mistryně světa.

Skautka s vlajkou na Manhattanu

Zásadní roli v jejím životě hrál skauting. Jako členka družiny Veverek ve 2. pražském oddíle na Vinohradech přijala hodnoty, které ji provázely celým životem. I po desítkách let v emigraci, v luxusním bytě na Manhattanu, měla na zdi vyvěšenou skautskou vlajku a svůj slibový odznak. Skautská disciplína byla motorem, který ji hnál vpřed v momentech, kdy by jiní padli.

Londýnská past, náramek a pokus o únos

V březnu 1950 odjížděla Vrzáňová na mistrovství světa do Londýna s jasným plánem: obhájit titul a už se nevrátit. O emigraci rozhodl její otec Miroslav už v Praze během procházky na Karlově mostě, aby se vyhnuli odposlechům v bytě. Rozhodnutí urychlilo zatčení československých hokejových reprezentantů, které pro rodinu bylo jasným signálem, že režim začal likvidovat nepohodlné sportovní hvězdy.

Samotný únik vyžadoval opatrnost. Vrzáňová nemohla odjet s kufry, aby nevzbudila podezření agentů. To nejcennější, co měla - své dvě zlaté medaile z mistrovství světa - nechala u klenotníka v Londýně předělat na nenápadné přívěsky na náramek. Ten měla na zápěstí jako jedinou památku na svou dosavadní kariéru a domov.

Během šampionátu v Londýně na ni dohlíželi agenti StB. Po vítězném závodě se ji pokusili

vylákat na oslavu na velvyslanectví, což prohlédla jako léčku a odmítla. Následoval tvrdý psychický nátlak. Agenti jí telefonicky vyhrožovali vězením pro rodiče a konfiskací majetku v Praze. Krizový moment nastal, když se Vrzáňová pokusila krátce opustit vilu svého trenéra Arnolda Gerschwilera. U chodníku zastavila limuzína, z níž vyskočili dva muži a pokusili se ji do auta násilím vtáhnout. Únosu zabránil trenér Gerschwiler, který se v tu chvíli vrátil s britskými úředníky. Přímo na místě jí byl udělen politický azyl a Vrzáňová přešla pod oficiální ochranu britské vlády.

Útěk matky

Zatímco Ája byla v bezpečí, její matka Anna musela z Prahy uprchnout jako v akčním filmu. Tatínek Miroslav se obětoval. Odlákal agenty StB od domu, aby se matka mohla vyplížit zadem přes plot. Odjela vlakem do Ostravy, odkud startovala jedna ze tří Dakot, které pro úlet za hranice využili čeští piloti RAF.

Letělo se nízko, aby stroje nezachytily radary. Cíl: Mnichov. Pro tatínka už místo v letadle nebylo. „Jed' ty, budeš Áje víc platná,“ řekl jí tehdy. On sám za toto rozhodnutí zaplatil krutě. Komunisté z něj udělali třídního nepřítele, poslali ho do dolů a třináct let ho pronásledovali. S dcerou se viděl až po dlouhé době, kdy ho režim pustil na návštěvu do USA. Vrátil se ale jako zlomený muž a v Americe už nedokázal žít.

Aja Zanova: Hvězda, která jedla se Salvadorem Dalím

V USA se z Áji stala „Aja Zanova“. Podepsala pohádkové smlouvy s Ice Follies a Ice Capades. Osmnáct let byla hlavní hvězdou největších ledních show světa a pohybovala se v nejvyšších patrech společnosti. Se svým manželem Pavlem Steindlerem, vyhlášeným šéfkuchařem, provozovala v New Yorku legendární podniky jako Duck Joint (Kačárna). Mezi stálé hosty patřil i surrealista Salvador Dalí nebo Marlene Dietrichová. Scházeli se tu i Miloš Forman, Martina Navrátilová či Ivana Trumpová.

Obchodní partnerka Donalda Trumpa

Fascinující kapitolou byl její vztah s Donaldem Trumpem. Ten byl tehdy předsedou prestižního Le Clubu, jehož byl Ájin manžel členem. Trump manžele přemluvil, aby zavřeli svůj úspěšný Český Pavillion a zřídili restauraci přímo v jeho mrakodrapu Trump Tower. Ája s Trumpem strávila hodiny plánováním a počítáním. Trump ji obdivoval, což dokládá i fotografie s věnováním: „Áje. Jsi nejlepší. Donald.“ V roce 1986 to byla právě Vrzáňová, kdo pro Trumpa dohlížel na obnovu a znovuotevření slavného kluziště Wollman Rink v Central Parku.

Třetí život a návrat domů

Po roce 1989 se Ája konečně mohla vrátit do Prahy. „Sestoupila jsem po schůdkách z letadla a po čtyřiceti letech stála na české půdě. Začala třetí etapa mého života,“ říkala. Do vlasti se vracela pravidelně.

Zemřela nečekaně v roce 2015 v USA, jen pár dní před plánovanou cestou do Česka. Do poslední chvíle byla ztělesněním elegance a energie. Jak napsal americký publicista Edward Epstein: „Nezáleželo na tom, kolik lidí bylo v místnosti, zraky všech přitahovala tato úchvatná žena.“ Ája Vrzáňová neprožila jen sportovní kariéru. Prožila život, ve kterém se skautský slib, ledová plocha, strach z StB a lesk Manhattanu spojily v jeden neuvěřitelný příběh odvahy. Příběh ryby, která zůstala čerstvá až do úplného konce.

Přesto je nutné zmínit ještě jiné dvě osoby jistého etnika - Julii a Ethel Rosenbergovy. Ti byli popraveni také za špionáž a vlastizradu a to 9 měsíců po popravě Slánského. Jenže je zabili v USA a tak se o tom nemluví. Dotyční prý Stalinovi poslali plány na výrobu jaderné zbraně a tak se stali oběťmi mccarthismu (honu na "komunisty" v USA). Je např. zajímavé, že M. Horákové se zastal a žádal o její milost A. Einstein a totéž udělal i v případě obou manželů. Následně byl ovšem také zasažen vyšetřováním v době mccarthismu. Na otázku proč to manželé učinili, tak prý kvůli rovnováze sil, aby nebyla jedna mocnost silnější než druhá. Tomu, že by se Rosenberg, tedy majitel opravárenské firmy, mohl dostat svou aktivitou k přísně tajným materiálům o jaderné bombě se můžeme dnes víceméně zasmát. Kdo ovšem netuší, že existuje globální řízení a Globální elity a jejich kádrová základna (židé), tak tomu nezbyvá než věřit tomu, že byl Rosenberg přímo geniální rozvědčík. FBI prohlásila, že oba manželé nezradili kvůli penězům (pracovali pro SSSR zdarma!!!), ale ze svého "komunistického přesvědčení". Což ovšem není pravda, protože jejich posledním přáním bylo, aby pohřeb proběhl přesně dle přísných judaistických tradic, což s jejich údajným ateismem příliš nekoresponduje. A proč je oba zmiňují? Jen jako fakt, že i na "druhé straně" se popravovaly ženy? Nikoliv. Celý proces byl totiž také kompletně vykonstruovaný, neexistovaly v něm prakticky žádné skutečné důkazy, jen prohlášení těch, co nechtěli skončit také na popravišti. Také významní lidé prezidentu Eisenhowerovi poslali mnoho žádostí o jejich milost a také se po letech zjistilo, že minimálně Ethel byla zcela nevinná. Proti ní totiž neexistoval jediný důkaz (ani nepřímý!!!) a proto byla její smrt oficiálně uznána jako "nespravedlivá". O "justiční vraždě" se to smí říkat samozřejmě jen s ohledem na "primitivní" Východ.

Dnes je Milada Horáková použita jako štít proti Rusku a to tak okatě, že to má spíše opačný efekt a to i s ohledem na to, že před pár lety o ní proběhla vždy jen drobná zmínka. Politické strany a různé "osobnosti" vždy "bojují" jen proti těm, od nichž si myslí, že jim vlastně nic nehrozí. A tak se varuje před zemí, která již skoro 30 let neexistuje a skutečně reálně probíhající procesy se neřeší. Lidé navíc vidí jen jednotlivé události a naopak stále probíhající procesy, které souvisí i s tím, co se dělo třeba před sto lety, prostě nevidí.

Petr Novak

Vydavatel: Rád bych jen poznamenal, že od 1940 do 1945 byla Horáková ve vězení, první dva roky na Pankráci, byla také kamarádkou Zdeny Masinové (starší), v Terezíně, která popsala jak Miladu Němci mučili. Terezín, Lipsko, Drážďany kde ji 7 měsíců před koncem války odsoudili k trestu smrti, později zrušili a dali jí 8 let. Ano obhajovala se sama, v němčině, byla přece právníkem, vystudovala Karlovu Universitu. Možná ze se to zda divné, ale za války Německé soudy soudili podle platného práva.

Rodiče mi vyprávěli, že vlastně byla komunistka, ale z kariérních důvodů zvolila jinou stranu. Takže poprava Clementise, Saltzmana alias Slánského a Horákové spadá do stejné krabičky.

*Přijde nesmělý mladík za dívkou svých snů aby jí sbalil: „Slečno, mám dva lístky do kina.“
Slečna: „To je skvělý, můžeš jít na film dvakrát.“*

WHY THE CHALLENGE TO THE MINNS GOVERNMENT PROTEST LAW IS LIKELY TO FAIL

Paul Zanetti

The NSW Parliament has just passed the Terrorism and Other Legislation Amendment Bill 2025 in response to the tragic Bondi Beach terror attack.

This omnibus bill includes sweeping changes to gun laws, hate-speech related measures, and most controversially, the law relating to public protest and assemblies.

Under the new regime:

👉 The police commissioner now has the power to ban all public protests or assemblies for up to 90 days (three months) following a declared terrorist incident, and can do so state-wide if the circumstances are deemed serious enough.

👉 Police can also impose other significant new restrictions during protests, such as removing face coverings and restricting movement, and the law has tightened related offences and penalties.

👉 There are also new measures banning the display of symbols associated with proscribed groups like Hamas, Hezbollah, and ISIS, with penalties including substantial fines or even imprisonment — provisions that civil liberties advocates worry could be applied overly broadly

Groups like the Palestine Action Group, Jews Against the Occupation, Rising Tide, the Blak Caucus, and the NSW Council for Civil Liberties have publicly stated that these restrictions will take away the ability of communities in NSW to assemble, protest, and speak up on urgent issues.

WHY THE PROTEST GROUPS ARE LIKELY TO FAIL

A constitutional challenge to the Minns government's new protest laws is more likely to fail than succeed.

Firstly, Australia doesn't have a constitutional right to free speech or protest.

Everything hinges on the implied freedom of political communication, which is narrow, technical, and conservative.

Courts have been clear for decades that this implied freedom is not a personal right and not a guarantee of protest.

It exists to protect the mechanics of representative government — democracy and parliamentary accountability.

That framing heavily favours the government.

When courts assess laws under the implied freedom, they don't ask whether the law suppresses dissent or chills activism.

They ask whether the law goes so far that it damages the system of representative democracy itself.

That's an extremely high threshold, and very few laws fail it.

The Minns government has carefully justified the new protest restrictions as temporary, reactive, and tied to declared terrorist incidents.

Courts traditionally defer to Parliament on matters of security, especially where the law is not a permanent ban on political communication.

Under the High Court's modern test (from cases like *Lange*, *McCloy*, and *Clubb*), the government only needs to show three things:

1. The law burdens political communication (this part is easy to prove)
2. The law serves a legitimate purpose compatible with representative government (this is where governments usually succeed)
3. The law is reasonably appropriate and adapted — meaning proportionate

The Minns government has drafted these laws to survive this kind of challenge.

The protest restrictions are framed as temporary, tied to declared terrorist incidents, and justified on public safety and emergency-response grounds.

Courts routinely defer to Parliament in those areas.

Even harsh or overbroad laws are often upheld if judges accept that the purpose is legitimate and that Parliament is better placed to assess risk.

Under the High Court's proportionality test, the government doesn't need to prove the laws are fair or wise — only that they're compatible with representative government and not manifestly excessive.

A court will likely conclude that banning protests for up to 90 days after a terrorist incident is proportionate, even if it silences major political movements during critical moments.

Secondly, the implied freedom doesn't protect effective protest, only the bare existence of political communication.

Courts have repeatedly held that governments may burden protest as long as some channels of communication remain open.

Judges are likely to say people can still post online, speak to media, lobby MPs, or protest later, etc.

From a legal perspective, that may be "enough."

Wide police discretion also won't sink the law on its own.

Australian courts have a long history of upholding statutes that grant police broad powers, particularly in emergency or security contexts.

Previous wins against protest laws are not decisive.

Each case turns on specific drafting, and this legislation was clearly written with earlier challenges in mind.

The truth is:

Australian constitutional law is not built to defend dissent.

Courts tolerate protest only to the minimum extent required for elections to function.

Expecting them to rescue political movements from legislative overreach misunderstands how the system works.

For protestors, their challenge will likely be futile.

In this case, the court is the weakest front on which to expect victory.

@

In 1971, a man sent a message to himself that nobody remembers and accidentally invented the way billions of people would communicate for the next fifty years. It happened in a basement lab at BBN Technologies in Cambridge, Massachusetts. The room was filled with machines the size of refrigerators, humming and clicking, connected by a new network called ARPANET.

Ray Tomlinson, a 29-year-old computer engineer, sat alone. He was working on a problem nobody had asked him to solve. ARPANET already allowed people to leave messages on shared computers, but only if they were using the same machine. If you wanted to send a note to someone using a different computer, you were out of luck. Ray thought that was silly.

He started tinkering. Not because anyone told him to, not because there was funding or a deadline, but simply because it seemed like something the network should be able to do. He wrote a program called SNDMSG, short for "send message," which could transfer a text file from one computer to another across the network. It worked, but there was one problem. How do you tell the computer where to send the message? You needed a clear and simple way to separate the person's name from the machine's name.

Ray looked at his Model 33 Teletype keyboard. Most keys were letters or numbers. Punctuation was sparse. But on the upper row sat a symbol almost

nobody used. The at sign. @. It had survived on keyboards mostly out of habit, used in accounting to mean "at the rate of." Ray figured nobody would miss it. In seconds, he made a decision that would shape the next half-century of communication: username at sign computer name. Simple, elegant, permanent.

He typed a test message. Something entirely forgettable, probably a string of random letters. He sent it from one machine to another, both in the same room, connected through ARPANET. It worked. Ray had just sent the first networked email. To himself. In an empty lab. With no witnesses. He later admitted he could not even remember what the message said. It was entirely forgettable.

What happened next was unforgettable. Within weeks, ARPANET engineers started using Ray's system. Within months, email accounted for seventy-five percent of all traffic on the network. People who had been sending memos or making phone calls suddenly had a faster, quieter, and more efficient way to communicate. They loved it.

By the 1980s, email spread beyond research labs into universities, corporations, and eventually homes. By the 1990s, it was everywhere. The at sign, Ray's casual choice from a forgotten accounting symbol, became one of the most recognized symbols on Earth. Today, over 330 billion emails are sent every day, three point eight million per second. Email created entire industries, from marketing automation to cybersecurity, productivity software, spam filters, and customer service platforms. Careers were built on it. Relationships formed through it. Revolutions were organized with it.

Ray Tomlinson never tried to own it. He did not patent email. He did not trademark the at sign. He did not start a company or demand royalties. He was an engineer, not an entrepreneur. He built it because the problem was there, and solving problems was what he did.

In 2012, Google invited Ray to their headquarters to celebrate the forty-year anniversary of email. They gave him a cake shaped like an at sign. He seemed slightly embarrassed by the attention. When reporters asked about inventing email, he downplayed it. He said he was just in the right place at the right time. To Ray, it was not a revolution. It was just good engineering.

In 2016, Ray Tomlinson died of a heart attack at seventy-four. Gmail's official Twitter account posted a tribute: "Thank you, Ray Tomlinson, for inventing email and putting the at sign on the map." Millions of people saw it, most with no idea who he was. Because Ray never became famous. He never gave TED talks or wrote a bestselling memoir. He never became a billionaire or household name. He lived quietly, worked on projects that interested him, and died having changed the world in ways most people never realized.

Every email you have ever sent, from job applications to love letters, meeting invites, password resets, or spam about discounted furniture, carries the ghost of Ray's decision in 1971. That at sign you type without thinking? Ray chose it in seconds, alone in a lab, solving a problem nobody had asked him to solve. No venture capital, no product launch, no press release. Just an engineer noticing something missing and quietly building it into existence.

The world celebrates founders who raise millions and disrupt industries. We make documentaries about visionaries who change everything with bold speeches and flashy keynotes. But some of the most important revolutions happen in silence. One man, one keyboard, one overlooked symbol, one message sent to himself that nobody remembers. And suddenly, billions of people had a way to say, I'm here. Are you there?

Ray Tomlinson did not change the world by shouting. He changed it by typing. And fifty years later, we are still using the language he invented, one at sign at a time.